CAHALUL

sau

Administratia Comunitatilor Evreiesti in lume

18 octombrie 2008 de admin

http://bisericasecreta.wordpress.com/2008/10/18/cahalul/

Talmudul este legislaţia naţională a ovreilor, – după cum Coranul este legislaţia naţionala a arabilor.

Precum Coranul a creat imperiul musulmanilor, – tot aşa şi Talmudul a organizat într-un Stat unic, pe jidovii răspândiţi peste tot pământul.

„Talmudul, – zice ovreiul Bernard Lazare, – a reformat naţia jidovească, după împrăştierea ei. Graţie lui, indivizi, de origini diverse, formează un popor”.

Dar un asemenea Stat nu putea să existe de fapt, căci naţia ovreiască fusese lipsită de teritoriul său şi fusese împrăştiată printre alte naţii, – mai mult sau mai puţin duşmane, – jignite de năvălirea unui popor străin şi, în acelaşi timp, răufăcător.

În aceste condiţii, Statul jidovesc trebuia să fie ascuns şi a persistat astfel, până azi, sub forma de Cahal.

Statul ovreiesc sau Cahalul este format, ca toate statele:

1. – din o putere centrală, a cărei autoritate suverană se exercită asupra tuturor iudeilor din lume;

2. – din puteri secundare, subordonate celei dintâi şi a căror influenţă este mărginită la ovreii care se găsesc într-o singură ţară;

3. – din puteri elementare, cunoscute sub numele de Cahale propriu-zise, sau Comunităţi israelite, care îşi au sediul lângă Sinagogă şi a căror acţiune se întinde numai asupra evreilor care locuiesc într-un oraş sau chiar într-o mahala.

Toate comunităţile unei aceleiaşi localităţi, au între ele relaţii foarte strânse şi delegaţii lor se reunesc, o dată pe an, într-un Sinod sau Congres jidovesc naţional.

Ele sunt legate, de asemenea, cu puterea secundară iudaică, a ţării. Aceasta din urmă se adună, din timp în timp, cu acelea ale altor ţări, formând un Sinod sau Congres ovreiesc internaţional.

Vom studia, mai întâi, organizaţia Cahalelor elementare, – astăzi bine cunoscută, mulţumită indiscreţiilor unui ovrei convertit. Pe urmă, vom spune câteva cuvinte despre puterile secundare şi despre puterea centrală, – care sunt aproape necunoscute, fiind bine ascunse de jidovi.

Dar, înainte de a vorbi de alcătuirea diferitelor părţi ale Statului iudaic, vom raporta ce zic doi autori ovrei asupra istoriei acestei organizaţii.

Iată ce scrie Bernard Lazare despre Republicile – adică despre Cahalele sau Comunităţile – pe care jidovii le-au posedat pretutindeni şi întotdeauna, chiar înainte de distrugerea Ierusalimului.

Jidanii… care se aşezau în ţări străine, se grupau în cartiere speciale şi… alcătuiau o societate deosebită.

Pretutindeni, în Alexandria, în Antiohia, în Asia Mică, în oraşele greceşti ale Ioniei,… ei formară asociaţii corporative în capul cărora era pus un etnarh,… care exercita asupra lor autoritatea civilă şi justiţia, cu ajutorul unui sfat de bătrâni şi al unui tribunal particular.

Sinagogile erau… un centru al vieţii religioase şi publice. Jidanii se adunau în casele lor de rugăciune, nu numai pentru ca să asculte citirea legii, dar şi pentru ca să vorbească de afacerile lor, pentru ca să-şi comunice părerile lor practice.

Toate Sinagogile erau legate unele de altele, formând o vastă asociaţie federativă, care îşi întindea reţeaua asupra lumii antice. Ele îşi trimiteau emisari – se ţineau unele pe altele în curentul evenimentelor a căror cunoştinţă le era de folos, – se sfătuiau şi se ajutau reciproc…

În fiecare cetate, ovreiul era sprijinit de comunitate; era primit frăţeşte când sosea ca emigrant sau colonist; era protejat şi susţinut. I se dădea voie să se stabilească şi beneficia de lucrul asociaţiei, care îi punea la dispoziţie toate resursele sale. El nu venea ca un străin, care are de gând să întreprindă o cucerire grea, ci ca un om bine înarmat, având alături de dânsul protectori, prieteni şi fraţi…

La Roma, unde numărul lor fu considerabil, ovreii au fost tot atât de strâns uniţi între dânşii… ca şi în oraşele Orientului. Când Imperiul roman se prăbuşi şi… când Catolicismul triumfător se răspândi, comunităţile jidoveşti nu se schimbară. Ele erau organisme foarte puternice şi aveau o viaţă colectivă extrem de activă, care le-a permis să reziste…

De altminteri, sinagogile îşi păstraseră autoritatea. Dacă jidanii erau supuşi legilor aspre ale regatelor şi împărăţiilor, ei aveau o cârmuire proprie, consilii de bătrâni, tribunale, – la hotărârile cărora se supuneau, – iar Sinoadele lor interziceau unui israelit, sub pedeapsa blestemului, de a chema în judecată pe un coreligionar, înaintea unui tribunal creştin…

Comunitatea jidovească, Cahalul, era bine înarmată împotriva celor ce călcau datoria solidarităţii; ea îi lovea cu afurisenia, pronunţând în contra lor Cherem-Ha-cahalul, adică blestemul comunităţii…

În zilele noastre încă, în ţările unde jidanii trăiesc sub un regim de excepţie, organizaţia puternică a Cahalului subzistă”.

Iată cum se exprima, asupra aceluiaşi subiect un alt ovrei, convertit la creştinism, Brafmann, – care a scris o carte foarte documentată asupra Cahalului şi asupra Judaismului în Rusia.

Brafmann expune mai întâi istoria existenţei jidovilor şi a organizaţiei lor sociale, din timpuri foarte depărtate. El demonstrează că această organizaţie s-a perpetuat sub nume diferite, – şi mai ales sub acela de, Cahal (Heder Hacahal), – în sânul societăţii antice, greceşti şi romane.

După căderea Ierusalimului sub Titus, guvernământul ovreiesc – sau Sinedrion – se ascunse sub numele de Şcoală… însă, organizaţia se păstra, aşa cum era, chiar şi sub fondatorul imperiului mahomedan, care, venit din Arabia, se stabili în principalele centre ale vieţii ovreilor împrăştiaţi, adică în Babilonia şi în pământurile perşilor…

În acest timp, organizaţia statului jidovesc luă forma următoare: Poporul era reprezentat politiceşte, în persoana unui prinţ suveran «Roclh-Galuta», care rezida în Bagdad… Acest şef suprem era ajutat de un fel de parlament administrativ, care corespundea Sinodului de azi şi ale cărui hotărâri erau fără de apel. Mai mult, în fiecare provincie şi în fiecare oraş, exista un Cahal, condus de rabini şi un «Bet-Din» sau tribunal local”.

„De atunci, ovreii au păstrat pretutindeni, în timpul Evului Mediu, aceeaşi organizaţie”.

„Când au fost goniţi din Spania, din Franţa, din Germania… jidovii au căutat refugiu în Turcia şi în Polonia şi au venit acolo cu Cahalele lor, constituite ca sub dominaţia arabilor”.

Dar, o astfel de afirmaţie a naţiei jidoveşti, aduse mai târziu serioase dificultăţi. Şi, într-adevăr, dieta poloneză din 1788 îşi propuse să desfiinţeze Cahalele, – dar încercarea sa nu izbuti.

Cu trecerea unei părţi a Poloniei sub dominaţia Rusiei, oamenii de stat ai acestei împăraţii se îngrijorară şi ei de Cahalul iudeilor.

Iată ce scrie în aceasta privinţă Derjavin, – care a fost însărcinat de guvernul rusesc să studieze chestiunea şi să fie reprezentantul său în comisia stabilită pentru a rezolva problema ovreiască:

„Ovreii posedă Cahale… care există din vechime şi guvernează, în mod arbitrar, poporul, regulând şi confirmând toate afacerile, atât religioase cât şi civile… Aceste Cahale sunt foarte bogate şi au o putere mare asupra naţiei jidoveşti”.

Dar Rusia, – ca şi celelalte ţări locuite de ovrei, din Persia până în Polonia, – îngăduise mai întâi Cahalele, ca fiind o instituţie de care să se poată servi ca să strângă impozitele israeliţilor pentru guvern. Ea încercă, în urmă, să-l suprime definitiv în 1844, când înţelese pericolul ce rezulta, pentru dânsa, din existenţa acestui Stat jidovesc, în propriul său Stat.

Iată de altfel, textul legii care desfiinţa Cahalele din Rusia:

Lege, Art 14. – „Nici o lege, după care ovreii să poată să se guverneze în particular, nu trebuie să existe; – şi de aceea, toate Cahalele şi ce depinde de Cahale, sunt definitiv suprimate”.

„Dar această lege straşnică a fost şi ea nimicită de preocupările guvernului rusesc de a încasa impozitele, – astfel că, în acest moment, ovreii au dreptul, mai mult ca niciodată, să strige: Cahalul a murit! Trăiască Cahalul!”

Prin urmare, putem să încheiem cu Brafmann:

„Cahalul este guvernul naţional, bine organizat, al societăţii ovreieşti”.

„Cahalul există şi astăzi, în fiecare comunitate ovreiască”.

Cahalul exista şi la noi în România, unde este numit Administraţia Comunităţii ovreieşti.

Altădată, el era cunoscut sub numele chiar de Ca-hal. Astfel, în anumite documente oficiale ale Moldovei, pe la începutul ultimului veac, se găseşte cuvântul Cahal, care indică, fie comunităţile ovreieşti fie pe reprezentanţii lor. Aşa de exemplu, în o anafora din 1850, citim: „Ovreii au, ca garanţie, Cahalul naţiei lor”.

Acum, că ştim principalele peripeţii prin care a trecut, în cursul secolelor, – fără ca să se schimbe, – organizaţia poporului lui Israel, să ne ocupăm de constituţia Statului jidovesc şi îndeosebi de aceea a Cahalului elementar, – constituţie care, până la Brafmann, a rămas misterioasă.

ORGANIZAŢIA STATULUI JIDOVESC

A) CAHALUL ELEMENTAR

Comunitatea ovreiască este guvernată de Cahal, instituţie nu numai religioasă, dar şi politico-economică – cu alte cuvinte, Cahalul exercită autoritatea naţională (dominaţia) şi administrează averile asociaţiei (proprietatea).

Cahalul se compune din:

a) – un haham sau rabin care este un fel de preşedinte;

b) – o mulţime de slujbaşi, ca să zic aşa, laici (bocherimi, roschimi, tuvimi, icovimii gaboimi, daionimi, chebuimi, etc.). Aceştia sunt aleşi de către „assif” sau adunarea comunităţii ovreieşti, care se reuneşte, în acest scop, o dată pe an, la Paşte.

Dintre aceşti slujbaşi, unii formează un tribunal, „Bet-Din”, chemat să judece conflictele ce se ivesc printre ovrei, care, sunt astfel scutiţi să alerge la tribunalele creştinilor. Acest tribunal este pus sub autoritatea Cahalului. De altfel, el este condus de haham, care este şi şeful Cahalului.

Diferitele instituţii ale statului talmudic îşi au reşedinţa în curtea principalei sinagogii.

Vom examina în mod succesiv:
I. – şcolile talmudice ale Cahalului;
II. – veniturile Cahalului (proprietatea);
III. – modul cum Cahalul îşi exercită autoritatea (dominaţia).

I. – Şcolile talmudice

- Cahalul are un învăţământ care este liber.

Pentru a ajunge institutor „belfer" sau profesor „melamed" nu este necesar să treci examene, nici să ai diplome.

Şcolile talmudice, „heder", sunt de mai multe categorii – în număr de patru – după etatea elevilor care se instruiesc în ele.

În heder-ul superior se învaţă Talmudul, precum şi codul Şulhan-Aruk, care cuprinde legislaţia Statului ovreiesc.

Aceia care au trecut prin această şcoală înaltă, devin „moreni" şi singuri, au dreptul la vot în Comunitatea ovreiască.

Cei ce n-au ajuns la această şcoala superioară, -neavând decât cunoştinţe talmudice incomplete, – formează „am haareţi", care nu fac parte din comunitatea jidovilor şi sunt, ca să zicem aşa, nişte pariaş.

Dar, deasupra hederului superior, există un fel de universitate talmudică, „chebot", unde hahamii învaţă, prin viu grai, pe ovreii moreni, unele părţi din tradiţie (Kabbalah) care nu sunt scrise nici chiar în Talmud, probabil pentru că nu pot fi mărturisite.

II. – Proprietate

Cahalul are finanţe ca orice stat bine organizat.

Venituri. – Veniturile statului ovreiesc se împart în ordinare şi extraordinare.

1. Printre veniturile ordinare, numărăm:
a) – impozitul pe chirii, strânse de la proprietarii ovrei;
b) – un impozit, care seamănă cu patenta şi care este plătit de jidanii ce exercită diferite meşteşuguri;
c) – impozitul pe moşteniri;
d) – impozitul pe carnea cuşer, tăiată de hahami.

2. Printre veniturile extraordinare ale Cahalului, să citǎm numai pe acelea ce rezultă din vânzarea dreptului de exploatare a creştinilor.

Cahalul, conform Talmudului, este stăpânul absolut al averilor şi chiar al vieţii tuturor persoanelor care se găsesc în circumscripţia sa, – adică atât a ovreilor cât şi ale creştinilor.

El poate deci să vândă la jidani:
a) – dreptul de exploatare exclusivă a proprietăţii unui goi (Hazaca);
b) – dreptul de exploatare exclusivă a persoanei unui goi (Marufie).

Din momentul în care un creştin a fost vândut, de Cahal, unui jidan, a cumpărat dreptul de a-l exploata exclusiv, ceilalţi ovrei nu pot să se amestece, decât numai ca să ajute pe primul jidan să-l ruineze definitiv pe goi.

Astfel de isprăvi sunt de necrezut. Dar Brafmann le atestă şi le dovedeşte cu numeroase documente.

Ca exemplu de Marufie, să citǎm, între multe altele, otrăvirile şi infamiile săvârşite de cârciumarii şi de proxeneţii ovrei, – asupra cărora vom reveni, cu detalii, mai departe.

Ca exemple de Hazaca, să citǎm furturile, înşelătoriile, cămătăria şi jurămintele false, efectuate de samsari, de contabili, de secretari de avocaţi, de ovreii zişi de casă pe care toată lumea îi cunoaşte şi care au ruinat pe boierii moldoveni.

Iată, de altfel, două documente autentice ale Cahalului din Rusia, luate din cartea lui Brafmann, – care se referă, primul, la vinderea unui spital ce aparţinea unor călugări catolici şi al doilea, la vinderea a două prăvălii care erau proprietatea unui creştin.

„No. 261. Joi, în ajunul lunii nouă, Acra, 5562.
Reprezentanţii Cahalului şi Adunarea generală, alcătuită din toate autorităţile jidoveşti ale acestui oraş, au hotărât:

Dreptul de a exploata spitalul şi piaţa de lângă dânsul – proprietăţi aflate la una din extremităţile stradei Caidani şi aparţinând călugărilor catolici – este vândut rabinului Isaac fiul lui Gherson.

S-a vândut totodată aceluiaşi Isaac, fiul lui Gherson, dreptul de a exploata piaţa aparţinând municipalităţii oraşului situată în apropierea proprietăţilor mai sus pomenite.

Acest drept de exploatare a proprietăţilor creştinilor e vândut numitului rabin Isaac, urmaşilor şi împuterniciţilor lui, fără ca nimeni să poată să-i conteste acest drept al său, – pentru dobândirea căruia Isaac a plătit, în casa Cahalului, preţul convenit.

În consecinţă, dreptul acesta este inviolabil, pentru vecie şi numitul Isaac poate să dispună de dânsul după voinţă, adică să-l vânză, să-l amaneteze, să-l dăruiască oricui ar voi, într-un cuvânt, să facă cu dânsul orice i-ar plăcea.

Dacă guvernul ar lua aceste locuri pentru a construi cazărmi sau orice alt edificiu public, este aspru interzis oricărui alt iudeu de a contracta vreun angajament cu guvernul şi, singur, numai

Isaac fiul lui Gherson, va avea dreptul să intre în tratări cu guvernul, pentru a obţine adjudecarea tuturor lucrărilor.

Pe lângă aceasta, mai este anume interzis oricărui alt ovreiu de a lua asupra sa orice mijlocire, şi numai Isaac fiul lui Gherson, va putea fi factorul guvernului sau al municipalităţii, pentru tot ce se atinge de locurile al căror drept de exploatare Isaac l-a cumpărat.

Se porunceşte hotărât fiecărui Cahal din lumea întreagă să protească acest drept câştigat de Isaac fiul lui Gherson, pentru dânsul, pentru urmaşi sau pentru împuterniciţii săi; şi fiecare Cahal, ca şi fiecare Bet-Din, va trebui să urmărească pe orice individ care ar voi să pună vreo piedică exercitării depline şi întregi a acestui drept să-l trateze ca duşman şi să-l silească a plăti orice pagubă care ar putea să rezulte din amestecul său duşmănesc.

În cazul unei neglijenţe din partea Cahalului şi al Bet-Dinului, în urmărirea delicuentului, – pentru a-l sili să plătească daunele ce ar fi suferit Isaac fiul lui Gherson, – Cahalul va fi obligat să plătească din casa lui, în cel mai scurt timp, toate pagubele suferite de Isaac fiul lui Gherson, de urmaşii sau împuterniciţii săi.

Publicaţia acestui act de vânzare va fi trimeasă tuturor Sinagogelor."

„Sâmbătă, Secţia Emor, 5559.

În conformitate cu hotărârea reprezentanţilor oraşului, s-a vândut lui Iohel-Mihei, fiul lui Aaron, dreptul de exploatare a două prăvălii de piatră, aparţinând creştinului Baicov…

Actul de vânzare, în regulă şi după toată forma, se va redacta de Cahal, aprobându-se de sfântul Bet-Din şi va fi înmânat numitului Iohel-Mihel, fiul lui Aaron, care trebuie să verse pentru aceasta, în casa Cahalului, suma de 200 de ruble de argint".

Cahalul poate să dea în judecată pe ovreiul cumpărător care nu se ţine de angajament

„No. 22, Miercuri, Secţia celor 5 cărţi, Vorah. În urma protestului făcut de reprezentanţii Cahalului, în contra numitului Eleazar, fiul lui Efraim, – cu privire la exploatarea pieţei şi a clădirilor aflate pe dânsa, aparţinând creştinului Zwanski, de meserie blănar, – s-a hotărât în şedinţa plenară a reprezentanţilor Cahalului, că trebuie să se deleagă doi avocaţi (toanim) care vor pleda înaintea Bet-Dinului, apărând cauza şi drepturile Cahalului".

Cheltuieli. – Cu aceste venituri, Cahalul întreţine pe hahami şi pe ceilalţi funcţionari ai Statului ovreiesc. El dă subvenţii şcolilor, institutelor de binefacere şi ajută pe ovreii căzuţi în sărăcie.

Dar cea mai mare parte din resursele Cahalului, serveşte la două scopuri:
a) – Să corupă pe funcţionarii Statului creştin (primari, prefecţi, judecători, etc), precum şi pe oamenii politici, pe membrii parlamentului, până şi pe miniştri.

Iată, ca exemple, două documente împrumutate de la Brafmann:
Marţi, Secţia celor 5 cărţi, Şelah, 5555.

Reprezentanţii Cahalului, recunoscând necesitatea de a face anumite daruri şefilor municipalităţii oraşului, au hotărât că fondurile necesare pentru aceasta, se vor da de către casapii care au rămas datori Comunităţii în urma concesiei tăierii vitelor, ce li s-a acordat. Suma hotărâtă acestor daruri se va vărsa în mâinile Sameşului, care va ţine socoteala exactă.

„Miercuri, Secţia celor 5 cărţi, Vaiceei, 5558.
a) – Reprezentanţii Cahalului au împuternicit casieria Cahalului ca să dea banii necesari sărbătoririi, printr-un dejun splendid, cu cele mai bune vinuri, judecătorilor tribunalului creştin, chemaţi a-şi da verdictul în afacerea lucrătorilor ovrei…".

b) – Să ajute societăţile cooperative jidoveşti (havre) mai ales pe acelea ale micilor meseriaşi (croitori, tinichigii, etc.) şi a micilor comercianţi (cârciumari, negustori de mărunţişuri, etc.), care sunt în lupta cu creştinii.

În România, aceste havre avansează bani ovreilor, pentru ca ei să poată vinde ieftin şi să distrugă astfel concurenţa. Pe urmă, după ce au acaparat meşteşugurile şi negoţul, jidanii organizează o exploatare neomenoasă şi, prin falimente frauduloase, sfârşesc prin a ruina pe creştini.

Ovreii fac la fel în agricultură, mai ales în Moldova. Ei primesc subvenţii de la Cahale, – adesea chiar din străinătate – şi cu aceste fonduri, ei pot să arendeze suprafeţe de pământ colosale, mărind foarte mult arenzile şi expulzând, de la locurile lor, pe arendaşii creştini. Pe urmă, ei asupresc pe ţărani, – care, de aici înainte, ajung la discreţia lor, – îi storc şi îi seacă, făcându-i să cadă în mizerie şi să moară de foame.

III. – Dominaţie
Cahalul are autoritate absolută asupra ovreilor pe care îi guvernează.

Pentru ca să oblige pe jidovi să se supună la deciziile sale, el recurge, împotriva îndărătnicilor, la mai multe mijloace de constrângere.

În caz de infracţiuni puţin grave, Cahalul poate să osândească, pe un ovrei, să-şi piardă dreptul de morein până ce se va supune.

El poate, de asemenea, să decreteze confiscarea averii jidovului nesupus, – bunăoară, zestrea unei femei vinovate.

„Luni, 5 Famus, 5562.
Pe lângă aceasta, vinovata va pierde definitiv drepturile asupra dotei, care va fi în întregime confiscată, – afară de 500 de florini în rochii şi alte lucruri pe care le posedă. Doi delegaţi ai Cahalului vor fi prezenţi la îndeplinirea acestei sentinţe, supraveghind cu îngrijire".

Dar mijlocul cel mai drastic de constrângere, este excomunicarea, – care se aplică jidovului ce „dispreţuieşte pe un haham, ce nesocoteşte Talmudul sau vorbele rabinilor, ce-şi vinde pământul unui nejidan, ce jură în contra coreligionarilor înaintea unui tribunal neovreiesc, etc…".

Excomunicarea are două grade: ea este mică sau mare.

În primul grad sau Niddui, excomunicatul trebuie să trăiască izolat şi separat de ceilalţi, – de care să stea despărţit, cel puţin de patru coţi. El nu poate să se apropie decât de nevastă şi de copii.

În timpul excomunicării, nu îi este permis să se spele, nici să se tundă. Dacă moare, judecătorul cere să i se pună o piatră pe sicriu, ca să arate că mortul ar fi meritat să fie ucis cu pietre, fiindcă nu s-a pocăit şi a fost dat afară din comunitate.

De altfel, nimeni nu trebuie să-l plângă sau să-i însoţească cadavrul, – nici măcar rudele lui. Niddui-ul durează 30 de zile; dar poate să se prelungească timp de 60 de zile şi chiar 90 de zile, dacă excomunicatul nu s-a îndreptat. Dar dacă nici atunci nu se observă vreo ameliorare, Niddui poate fi urmat de Cherem.

Marea excomunicare sau Cherem este echivalentă cu moartea civilă; şi într-adevăr, ovreiul în contra căruia s-a pronunţat Cheremul, este ca mort între vii.

El este exclus din comunitate, din havre, din Sinagogă şi din toate funcţiile Cahalului.

Nimeni nu mai poate să comunice cu el, nici să locuiască cu el, nici măcar să-i închirieze o odaie.

Dacă în trei zile nu se supune, Bet-Din îi vinde toată averea mobilă şi imobilă primului cumpărător ce se prezintă şi preţul este vărsat în tezaurul Cahalului.

Excomunicarea Cheremului este pronunţată, cu mare solemnitate, în prezenţa a cel puţin zece martori.
Se aprind făclii, se sună din trâmbiţe şi se pronunţă, asupra păcătosului, afurisenii înspăimântă-toare. Când ceremonia s-a isprăvit, se sting făcliile, – ceea ce înseamnă că vinovatului i s-a închis lumina cerului.

Formula excomunicării Cherem conţine, între altele, următoarele blesteme:
„După judecata lui Dumnezeu, N… fiul lui N… să fie excomunicat
Să vie asupra lui plăgi adânci, boli lungi şi înfricoşătoare.
Casa lui să devie vizuina monştrilor.
Steaua lui să se stingă după firmament şi să fie crudă, mânioasă şi furioasă pe dânsul.
Cadavrul lui sa fie aruncat viperelor şi bestiilor sălbatice.
Aurul şi argintul lui să fie împărţit la alţii.
Fiu lui să cadă în mâinile duşmanilor.
Urmaşii lui să se cutremure în ziua aniversării sale….
(Aici urmează blestemele îngerilor, ale serafimilor, ale ofanimilor şi ale altor personaje talmudice).
Să fie înghiţit ca Kora şi banda sa.
Sufletul să iasă din el îngrozit şi tremurând.
Desfiderea lui Dumnezeu să-l omoare.
Să fie sugrumat ca Achitophel.
Lepra să fie ca aceea a lui Ghiezi.
Să cadă şi să nu se mai scoale.

Să nu fie înmormântat în cimitirul lui Israel.
Nevasta sa să fie dată altora şi când el va muri, altul să se plece peste ea.
Această afurisenie să cadă peste N… fiul lui N… şi peste tot neamul său.
Iar Dumnezeu să-şi verse, asupra mea şi asupra întregului popor al lui Israel, pacea şi binecuvântarea sa. – Amin".

Iată acum textul a două acte autentice de afurisenie (Cherem), – unul, ce provine din Cahalul din Botoşani şi se refera la un jidov, care a spus adevărul într-un proces al ovreilor din Darabani (jud. Dorohoi), cu un proprietar creştin, în 1879; – altul, care e ieşit din Cahalul din Noua-Suliţă (Basarabia) şi priveşte pe un creştin (Mihail Sturdza).

1. – „Binecuvântat fie numele celui Etern.
Ascultaţi, voi care trăiţi în timpul acesta.

Aţi auzit voi de atrocităţile la care au fost expuşi fraţii noştri din târguşorul Darabani, din partea groaznicului apăsător Cimara, – să piară numele lui…

Când judecătorii au chemat martorii care văzuseră faptele, ca să asculte arătările lor, – au chemat şi pe unul din fraţii noştri, Moise Bacal Weinstein, care locuieşte aici, în oraşul nostru, de mai mulţi ani…

Acest Moise, prin mărturia lui mincinoasă, a justificat pe prigonitor înaintea judecătorilor, zicând că ar trebui să se caute mâna ovreilor în infamia ce se întâmplase şi că aceştia fuseseră vinovaţii…

În urma acestei mărturii, judecătorii au pronunţat o hotărâre nedreaptă, deoarece prigonitorul Cimara a ieşit din proces nevinovat şi justificat de acuzaţia care apăsa asupra lui, – iar bieţii ovrei fură condamnaţi la închisoare şi la amendă…

De aceea ne-am adunat noi, Comunitatea din Botoşani, în număr de 500 de bărbaţi, ca să afurisim şi să gonim din sânul nostru pe mizerabilul care se numeşte „Moise Bacal Weinstein, – să piară numele lui, – şi să-l osândim la tot răul în consecinţă să cadă asupra lui toată anatema care e scrisă în cartea legii lui Moise, asupra omului care îşi întoarce inima de la Dumnezeul său…

Voi toţi, fraţilor, să ştiţi ca l-am afurisit în sunetul trâmbiţelor şi după toate riturile prescrise de legile noastre.

De aceea, este oprit a vorbi un cuvânt cu el sau de a sta împreună cu dânsul. Să nu intre în Sinagogă, căci el nu este decât carne spurcată pentru cel Etern şi pentru Israel.

Urâţi-l cu ură şi să fie pentru voi un obiect de spaimă, – căci este afurisit!
Botoşani, 9 Elul, în ajunul zilei Reconcilierii".

2. – „Hotărârea întregii imunităţi din Noua-Suliţă. Ne-am impus cu jurământ şi cu afurisenie (Cherem) să fie oprit oricui din târguşorul nostru, de a bea rachiu din cârciuma de aici; care

aparţine d-lui Conte, căci el prigoneşte şi supără pe bieţii oameni, pentru ai alunga cu lucrurile lor, cum nu sa mai auzit la nici una din comunităţile Israelului, de la un capăt al lumii la altul.

De aceea veţi şti, o, voi fraţilor, fii ai Israelului, că nimeni din oraşul nostru nu trebuie să bea rachiu provenit din cârciuma de aici, din Noua-Suliţă. Acela care va călca această hotărâre, să fie muşcat de şarpe; acela care o va respecta, să fie binecuvântat şi fericit.

Noi, mai jos iscaţii: Toată comunitatea".

Aceasta este organizaţia Cahalului elementar.

Sa vedem acum ce se ştie despre Cahalele superioare.

B) CAHALELE SUPERIOARE

Din cele ce preced, rezultă că, pretutindeni şi întotdeauna, – de la împrăştiere şi până azi, – ovreii au trăit şi trăiesc, pe teritoriile altor naţii, grupaţi în Comunităţi, guvernate de Cahale talmudice. Toate aceste comunităţi sunt strâns legate şi se ajută reciproc; ele se reunesc într-un Sinod, o dată pe an şi formează un adevărat stat jidovesc, în statele celorlalte naţii.

Deasupra acestor Cahale elementare, există, în fiecare ţară, asociaţii mai puternice, dar mult mai misterioase şi al căror rost nu a fost dezvăluit, până acum, de nimeni. Astfel sunt Anglo-Jewish-Association din Londra, – Israelitiche-Allianz din Viena, – Verband der Deutschen Juden din Berlin, etc.
Aceste asociaţii naţionale, ca şi anumite ordine ovreieşti internaţionale, – de pildă, ca ordinul american Bnei-Berith (fiii alianţei) – foarte răspândit în România, – se confundă cu Francmasoneria.

În capul acestei organizaţii secrete, – în ceea ce priveşte scopul, – se găseşte Alianţa Israelită universală, fondata de Cremieux şi care rezidă în Paris.

Această instituţie supremă are conducerea generala a Cahalelor, ea concentrează în mâinile sale guvernul naţiei jidoveşti întregi.

Dar adevăratul centru al ovreimei e înconjurat de un adânc întuneric. Într-adevăr, Alianţa jidovească nu datează decât din 1860, totuşi e sigur, că o autoritate superioară a funcţionat încontinuu, din vechime, pe ascuns, într-un oraş necunoscut, – la Constantinopol, la Bagdad, sau în altă localitate, – şi de altfel, nu se ştie dacă astăzi nu există, undeva, un jidan învestit cu puterea regală.

În tot cazul, această alianţă ovreiască universală reprezintă, faţă de celelalte naţii, poporul lui Israel.
Iată apelul lui Cremieux, adresat către ovrei, – apel din care reiese o bucurie sălbatică pentru reuşită şi din care se văd principalele scopuri către care tinde organizaţia actuală a poporului lui Israel.

„Alianţa pe care voim s-o întemeiem nu e nici franţuzească nici englezească nici nemţească… ea e jidovească, ea e universală.

Împrăştiaţi în mijlocul unor popoare care sunt duşmane drepturilor şi intereselor noastre, vom rămâne jidovi,… membri ai „poporului ales”… : Naţionalitatea noastră este religia părinţilor noştri, – şi nu recunoaştem alta…

Trăim în ţări străine şi nu ne putem interesa de interesele vremelnice ale acestor ţări, întrucât interesele noastre morale şi materiale sunt în primejdie.

Religia jidovească trebuie să cuprindă într-o zi pământul întreg.

Catolicismul, duşmanul nostru secular, zdrobit în luptă, e aproape să îngenunche.

Pe zi ce trece, reţeaua, pe care ovreii o aruncă asupra pământului, se va întinde, – şi măreţele profeţii ale cărţilor noastre sfinte se vor îndeplini… Nu e departe timpul în care toate bogăţiile pământului vor aparţine numai jidovilor…

O nouă împărţire mesianică, un nou Ierusalim, trebuie să se ridice în locul dublei cetăţi a împăraţilor şi a Papilor”.

* * *

În rezumat, Cahalul este organizaţia naţiei ovreieşti. El este rezultatul dogmei talmudice a poporului ales, dogmă în virtutea căreia ovreii nu trebuie să se contopească cu alte popoare, căci Dumnezeu le-a făgăduit să posede tot pământul şi să stăpânească lumea întreagă.

Cahalul este reacţia contra oricărui progres, el este obscurantismul clerical cel mai orb; el dă naştere la dispreţul cel mai insultător contra goimilor, consideraţi ca vite şi la ura cea mai atroce, de moarte, contra întregii omeniri nejidoveşti.

Cahalul este organizaţia misterioasă care, învăluită sub aparenţele inofensive ale Comunităţilor confesionale, a făcut cu putinţă conservarea poporului ovreiesc, în mijlocul naţiilor puternice, pe care le-a doborât, sau pe care e pe drum să le distrugă.

El este cheia problemei ovreieşti şi explică lipsa oricărui elan de reînnoire şi de înaintare în sânul iudaismului, – pe care-l stăpâneşte, în mod absolut şi tiranic, prin teroarea Cheremului.

Cahalul este factorul corupţiei care răstoarnă statul nostru; – el este cauza acaparărilor, a trusturilor, a falimentelor care minează comerţul, industria şi agricultura în România; – el este organul care rătăceşte opinia publică prin ziarele pe care le subvenţionează; – el este agentul propagării perfide a materialismului şi a ideilor liberaliste, socialiste, anarhiste; – el este puterea ocultă a Francmasoneriei.
Cahalul este, în fine, agentul revoluţiilor, care au zguduit lumea şi care, de câtva timp, tulbură liniştea nenorocitului popor românesc.

Aceasta este puterea ocultă ovreiască, împotriva căreia omenirea este dezarmată, pentru că nu o cunoaşte.

EFECTELE CAHALELOR TALMUDICE

Posedând arme veninoase, – ca Talmudul şi ca realizarea sa concretă Cahalul, Israel porni să cucerească lumea.

Să vedem mai întâi, ce se petrece în ţările în care iudeii au putut să-şi satisfacă, nu numai patima de proprietate, dar şi patima de dominaţie, prin dobândirea drepturilor de cetăţenie.

Trebuie să spunem însă, de la început că ovreii nu au obţinut nicăieri aceste drepturi, decât după ce au făcut să izbucnească nişte revoluţii teribile. Astfel ei au devenit cetăţeni ai Franţei în timpul marei Revoluţii şi au ajuns cetăţeni ai Austriei, ai Germaniei, ai Italiei, în urma revoluţiei din 1848.

Şi notaţi bine că, fiind detestaţi de toate popoarele, – de câte ori au voit să forţeze porţile unei noi naţii, au recurs la acelaşi mijloc – la Revoluţie.

Vom începe prin Austro-Ungaria, ţara cea mai apropiată de a noastră.

AUSTRO-UNGARIA

„Ovreii nu erau nimic în Austria, înainte de 1848, – zice Trocasse.

Acum însă, ei joacă acolo un rol dominant şi, sunt singurii cărora le-a folosit Revoluţia. S-ar părea că vienezii, construind baricade şi înfruntând mitralierele soldaţilor împărăteşti, n-au avut alt scop decât să distrugă digurile, ridicate de prevederea trecutului, în contra valurilor cotropitoare ale ciumei semitice… Şi, într-adevăr, cucerirea absolută a unei împărăţii, de către jidovi, în timp de 50 de ani, este, fără doar şi poate, unul din faptele cele mai caracteristice ale istoriei contemporane”.
Să examinăm, mai întâi, ce se întâmplă în fosta provincie românească, Bucovina.
Pe urmă, vom trece la alte părţi ale împărăţiei şi anume: la Galiţia, la Ungaria şi la Austria.

BUCOVINA

Bucovina, – care a fost răpită Moldovei în 1775, de către Austria, – prezintă un exemplu izbitor de ceea ce ar deveni România, dacă n-ar fi luat măsuri ca să se apere împotriva pericolului israelit.

În 1769, numărul familiilor ovreieşti, care locuiau în această provincie, era de 206.

În 1780, această cifră se încinci şi se urcă la 1069.

În 1846, populaţia jidovească se ridicase la 11.500 de indivizi.

Însă, după 1848, când jidanii câştigară drepturile de cetăţenie, numărul lor merse crescând din ce în ce. Astfel:
În 1850 erau 14.500,
În 1857, – 30.000,
În 1869, – 47.000,
În 1880, – 67.000,
În 1890, – 83.000,
În 1900, – 96.000.

Înmulţirea iudeilor între 1846 şi 1908 a fost deci de 713%.

Oraşele fiind repede umplute, ei nu întârziară să se reverse asupra satelor.

Ocupaţia de preferinţă a acestor ovrei, – ca şi a celor din România, – este comerţul cu băuturi spirtoase. Ei ţin mai toate cârciumile; şi, într-adevăr, în 1885, posedau 95% din debitele de rachiu. De aceea, alcoolismul face, în Bucovina, ravagii înspăimântătoare.

Tot comerţul şi toată industria ţării sunt în mâinile iudeilor, – în mod mai complet chiar decât în Moldova.

Afară de asta, ei au acaparat cu totul profesiile liberale. Astfel pe când în 1865 nu erau decât 2 avocaţi israeliţi, în 1900 ajunseseră la numărul de 82, pentru 14 creştini.

Dar, ce e mai mult, de la 1862, de când prima bucată de pământ căzu în mâinile lor, – numărul marilor proprietari ovrei crescu din ce în ce, – aşa că în 1900 ajunse să întreacă cifra enormă de 80%.

Multe din moşiile, rămase românilor, sunt de asemenea ipotecate la jidani, care le vor pune în vânzare şi le vor cumpăra peste puţin.

Cât despre mica proprietate, 60% din imobile sunt grevate de ipoteci la ovrei.

Se înţelege, prin urmare, de ce moldovenii, care altădată prosperau în această provincie, – pe când ei erau stăpâni, – nu se mai înmulţesc deloc, pier şi dispar puţin câte puţin, sub gheara Austriei, care i-a dat pe mâna acestor blestemaţi paraziţi.

Având, astfel, tot comerţul şi toată industria în mâinile lor, acaparând toate profesiile liberale, având în posesia lor casele din oraşe şi, pe deasupra, moşiile şi marile domenii rurale, având în sfârşit puterea, prin voturile pe care le cumpără, ovreii au devenit stăpânii sau mai bine zis satrapii acestei nenorocite ţări, pe care o sug până la măduvă.

Dulcea Bucovină, vesela grădină de care vorbeşte poetul, a devenit azi o pustie funebră, un adevărat cimitir pentru bieţii români, – pe care jidanii îi urmăresc şi îi ucid prin mizerie şi prin alcoolism.

GALIŢIA

Situaţia este şi mai deplorabilă în Galiţia.

Într-adevăr, „în Galiţia şi în anumite cantoane ale Ungariei, ovreii ţin hanuri şi cârciumi unde vând rachiu… Ceea ce este, pentru clasele inferioare, un pericol de moarte.

Aceşti cămătari, negustori cu bucata, vând rachiu pe datorie ţăranilor… şi prin dobânzi excepţionale, jupoaie poporul de ultima lescaie.

Ţăranii, ruinaţi, se dau la băutură, pentru ca să-şi uite necazurile; şi, ca întotdeauna, singur jidanul câştigă, în mijlocul zăpăcelii universale".

Pe lângă aceasta, comerţul şi industria precum şi profesiile liberale sunt în întregime în mâinile ovreilor.
Mai mult, – aceştia, îndată ce au căpătat drepturile de cetăţenie, s-au aruncat năpraznic asupra domeniilor rurale, care le-au dat în mână puterea politică.

„Interdicţia făcută ovreilor din Galiţia (Polonia austriacă), de a poseda pământ, a durat până la 1867, cel puţin în ceea ce privea pământurile de arat.

La această dată, de 1867, nu erau în toată Galiţia decât 38 de proprietari, din rasa lui Iuda.

Or, 3 ani după ridicarea interdicţiei, – adică în 1870, – se găseau în provincie, 68 de proprietari ovrei, având dreptul de vot.

Trei ani mai târziu, în anul 1873, ei ajunseră la cifra de 289; iar în 1880, după statisticile oficiale, marii proprietari jidani erau în număr de 680!

Calculele referitoare la mica proprietate sunt, din nenorocire, şi mai semnificative, în timp de 18 ani, de la 1874 la 1892, 43.000 mici proprietăţi au trecut în mâinile jidovilor.

Actualmente, ei posedă pământurile cele mai fertile din ţară; şi, mai bine de doua milioane de locuitori, care altădată erau şi ei proprietari, servesc, ca slugi, la jidani, pe fostele moşii ale părinţilor lor".

După un asemenea tablou, ar trebui să cadă cortina.

Şi totuşi, ascultaţi cele ce urmează:

În Galiţia, totul aparţine ovreilor. Ei au acaparat nu numai întreaga proprietate urbană, dar şi mai toată proprietatea rurală.

Nenorociţii de ţărani sunt obligaţi să închirieze de la jidovi, pe preţuri exorbitante, pământurile care le aparţineau altădată; şi rareori ajung să se poată plăti.

Pentru ca să reintre în fonduri, jidanul cumpăra, ieftin de tot munca ţăranului pentru toată perioada agricolă următoare.

Odată contractul încheiat, această muncă este revândută, de ovrei, cu un câştig enorm, vreunui arendaş din Galiţia, din Ungaria sau din Moldova, – de cele mai multe ori unui alt jidov.

Ţăranul îşi vinde munca ovreiului, cu 12 florini pe lună (25 lei), plus mâncarea; iar acesta o revinde în Moldova, cu un preţ ce variază între 45 şi 60 lei pe lună, plus mâncarea şi cheltuielile de transport.
Adesea, se văd lucrând pe câmpiile Moldovei, ţărani ruteni, slabi, jigăriţi; zdrenţăroşi, abrutizaţi de sărăcie şi de alcool, – adevăraţi iloţi, în veacul al douăzecilea".

În realitate, halul acesta de plâns constituie o adevărată robiei. Iată ce ne aşteaptă pe noi Românii, dacă vom avea neghiobia să dăm, vreodată, jidanilor, drepturi de cetăţenie!

„Prin cruzimea de care a dat dovadă, – şi care întrece pe aceea a fiarelor de pradă, – jidovimea austriacă provoacă indignarea când îndrăzneşte să vorbească de civilizaţie şi de progres.

În fapt, ea a rămas sălbatică, şi produce moartea, prin foamete şi prin muncă istovitoare;… ea merge chiar până să uite dreptul imprescriptibil al omenirei, – dreptul de a trăi.

UNGARIA

Acelaşi lucru se întâmplă şi în Ungaria. Ne va fi de ajuns să spunem că:

Ţăranii în sate şi burghezii în oraşe, sunt cu totul ruinaţi… Castelele şi moşie au trecut cu miile, în mâinile jidanilor. Camăta a distrus totul,… ca o lepră fără leac.

Doctorul Horsky, scria, de curând, următoarele: „În 1862, ovreii nu aveau nici un cot de pământ în Ungaria. Acum, după 30 de ani, a treia parte din pământul întregului regat le aparţine… Trei jidovi posedă, ei singuri, 100.000 hectare".

AUSTRIA

Austria propriu-zisă, nu este nici ea mai fericită.

Tot comerţul este în mâinile iudeilor.

Tot aşa e şi cu industria.
„Fabricanţii, – constrânşi să plătească preţurile iudeilor – părăsesc meşteşugul.

Lucrătorii, exploataţi şi ei la rândul lor, nu întârzie să cadă în cea mai grozavă mizerie.

Salariile sunt minime; sunt salarii de foamete, neîndestulătoare pentru a face să trăiască o familie".
Pe lângă aceasta, profesiile liberale, – mai cu seamă acelea de avocat şi de medic, care permit să exploateze mizeria şi suferinţa bieţilor creştini, sunt cu totul ocupate de jidani.

Şi nici nu mai vorbim de judecătorii ovrei, care transformă dreptatea într-o prostituată, ce-şi vinde favorurile cui îi dă mai mult.

Însă mai e ceva.

Ovreii organizează cartele şi trusturi, speculând mai ales asupra produselor de alimentaţie şi asupra celor necesare traiului (grâu, zahăr, petrol, lemne, cărbuni etc.).

Astfel, „ei acaparează toate grânele disponibile şi, odată în stăpânirea lor, ei reglează cursurile preţurilor, după placul, sau mai bine zis, după interesul lor".

În acelaşi timp, prin lovituri de Bursă, ei şterpelesc, în mod periodic, micile economii pe care creştinii reuşiseră să le strângă.

O specula neruşinată îşi întinde gheara peste tot, – chiar şi peste mizeriile, suferinţele şi nenorocirile omenirii.

Însă ovreii nu s-au mulţumit să adune bogăţii colosale, strângând în mâinile lor toate industriile, întreprinderile, comerciale şi financiare.

A trebuit ca şi pământul să le aparţină… pentru ca influenţa potică pe care o dă proprietatea, să devină apanajul lor".

Într-adevăr, „iudeii sunt deja proprietari a mai mult de jumătate din casele din Viena… Şi dacă vom consulta starea creanţelor ipotecare ce pot cu uşurinţă să ducă la o expropiaţie, le aparţin 70% din clădiri".

„În ce priveşte proprietatea funciară, până la 1848, era interzis ovreilor să devină cumpărători. De atunci, ei şi-au câştigat cu vârf timpul pierdut. Baronul Rotsehild, posedă, el singur, aproape un sfert din marea proprietate în Boemia (de şapte ori mai mult decât familia imperială), – fără să mai vorbim de ceea cei aparţine în celelalte provincii (Austria de Jos, Moravia, Silezia), precum şi în Ungaria."

„Nu prin talent, nici prin ştiinţă, nici prin lucru, nici printr-o activitate productivă, s-au urcat ovreii până în vârful scării sociale, – ci, numai prin intrigă, îndrăzneală, viclenie, îndemânare de a exploata pe aproapele, lăcomie nesăturată şi lipsă de orice scrupule.

Astfel jidovii, – însuşindu-şi fără ruşine fructul muncii concetăţenilor lor, – au ajuns repede să reunească în mâinile lor bogăţia şi influenţa, – adică elementele dominaţiei.

Din nimic, ei au devenit, în 50 de ani, totul, în monarhia Habsburgilor".

Acestea sunt efectele Cahalului!

Acum, că am văzut nenorocirile unei ţări mari, care a avut imprudenţa să dea ovreilor drepturile de cetăţenie, să examinăm modul cum ei au procedat în altă ţară mare, adică în Franţa, pentru a putea intra în posesia aceloraşi drepturi.

Aceasta ne va permite să înţelegem manevrele ascunse, de care se servesc la noi, pentru ca să ajungă la un rezultat analog.

FRANŢA

Lăsând sub tăcere acapararea bogăţiilor acestei ţări, care este aproape la fel cu cea din Austro-Ungaria, nu ne vom ocupa decât de modul cum ovreii au ajuns să se introducă în Franţa şi de mijloacele oculte de care s-au servit pentru ca să capete drepturile de cetăţenie.

Aici, – ca pretutindeni, – ei au încercat mult să-i înşele pe francezi asupra intenţiilor lor. Văzând însă că nu le reuşeşte cu minciuna, ei făcură un mare pas care le aduse, o dată cu drepturile dorite, căderea monarhiei şi răsturnarea Bisericii creştine, duşmana lor ereditară.

Ei creară Francmasoneria şi, cu ajutorul ei, preparară şi săvârşiră Marea Revoluţie, zisă franceză, – care ar trebui mai bine să se numească marea Revoluţie jidănească.

Mai târziu, pentru a obţine drepturile de cetăţeni într-o simplă colonie franceză, Algeria, ei profitară de nenorocirile ce rezultaseră pentru ţară dintr-un dezastru naţional, adică din războiul din 1870.

„În secolul al XII-lea, „ovreii din Franţa ajunseră la cifra de 800.000, pe care nu o ating încă azi. Ei erau tot aşa de bogaţi ca şi acum şi stăpâneau jumătate din Paris".

Storcând poporul, sărăcindu-l şi ruinându-l prin cămătă, – încercând prin Cahal să vatăme corporaţiile meseriaşilor şi ale negustorilor, atât de trainic stabilite în timpul Evului Mediu, – căutând să dărâme Biserica, atât de puternică la acea epocă, prin nenumărate erezii, pe care le scorneau neîncetat, – ba, ce e mai mult, îngrozind lumea prin crime rituale, atât de dese pe vremea aceea, – ovreii au fost, în mai multe rânduri, goniţi din Franţa.

Însă, intrând din nou prin fraudă, îndată ce furtuna încetă şi reîncepând aceleaşi isprăvi ca şi mai înainte, fură definitiv expulzaţi din Franţa, de Charles al Vl-lea, în 1394.

De atunci, ei se ascunseră.

Sub Ludovic al XIV-lea, nu se găseau la Paris decât trei sau patru familii israelite. În plus, ei erau toleraţi la Metz, unde Henric al IV-lea luase sub protecţia sa 24 familii care se coborau din cele dintâi 8 menaje, stabilite în acest oraş sub predecesorul sau.

Cucerirea Alsaciei a adus Franţei un număr considerabil de iudei, – şi înaintea marii Revoluţii din 1789, se aflau în număr de vreo 20.000 în această provincie.

În acelaşi timp, câţiva ovrei reuşiră să se stabilească la Paris, – însă în condiţii foarte nesigure şi asemănătoare cu înscrierea în condicuţe, ce se aplică la o anumită categorie de femei. Astfel, în 1778, mureau la Paris, de la 12 la 15 iudei pe an; ceea ce reprezintă o populaţie de vreo 400 de indivizi.

Însă, chiar din 1767, jidovii încercară să se strecoare în Franţa, profitând de faptul că străinii, – cu ajutorul brevetelor acordate de rege, – puteau să intre în breslele de meserii şi de comerţ.

„Petiţia negustorilor şi a vânzătorilor din Paris, în contra admiterii ovreilor" cuprinde, între altele, pasajele următoare:

„Se pot asemăna jidanii cu nişte viespi care se introduc în stupi ca să omoare albinele, să le deschidă pântecele şi să le ia mierea ce se găseşte în ele…

Ei cred că orice autoritate este o uzurpaţie asupra lor, – nu au decât o dorinţă, aceea de a ajunge la o împărăţie universală – şi privesc toate bunurile ca şi când le-ar aparţine.

Ovreii nu pot să se laude că au adus lumii vreun folos, în diferitele ţări, unde au fost toleraţi… Ei profită de descoperirile altora, pentru ca să le altereze producerile, practică tot felul de cămătării, cumpără de la oricine, chiar de la un asasin sau de la un servitor, introduc mărfuri interzise sau defectuoase, oferă risipitorilor sau nenorociţilor datornici, resurse care le grăbesc ruina, practică scomturile, micile schimburi, agiotagele, împrumuturile pe amanete, traficurile şi negoţurile cu lucruri vechi…

Dacă se îngăduie unui singur jidov, o singură casă de comerţ, într-un oraş, se permite comerţul la toată naţia şi se opun, fiecărui negustor, forţele unui popor întreg.

Cu mult mai înainte de Revoluţie, pe la începutul secolului al XVIII-lea, ovreii reuşiră să introducă în Anglia, Francmasoneria, societate secretă pe care au imaginat-o şi au construit-o după modelul Cahalului lor.

Englezii au făcut apoi să treacă în Franţa această funestă asociaţie.

Aici, Masoneria, dându-se, în mod mincinos, drept o instituţie filantropică, înşelă într-un chip nedemn nobilimea, burghezimea şi, cu toate avertismentele Papilor, o mare parte din cler. Mulţi proşti căzură în perfida cursă ce li se întinsese şi intrară cu grămada în adunarea suspectă.

Abuzând de încrederea acestor naivi şi acoperindu-le ochii cu un văl des, care îi împiedica să vadă, Francmasoneria putu să lucreze în tihnă, ca să dărâme, puţin câte puţin, organizaţia socială.

Ea amăgi, de altfel, pe toată lumea, – pe unii mai mult decât pe alţii, – şi mai ales pe revoluţionari, care îşi închipuiră că maşina împingea pentru ei, fără să bănuiască măcar, că ea lucra, pur şi simplu, pentru Israel.

Însă, vom expune mai departe originea Francmasoneriei şi rolul ei în timpul marii Revoluţii.

De altfel, într-o publicaţie anterioară, am arătat pe larg, după Taine, înspăimântătoarea dezlănţuire a patimilor de proprietate şi de dominaţie, care a avut loc în timpul acestei groaznice furtuni sociale.

Aici, nu vom insista decât numai asupra câtorva peripeţii jidoveşti, care s-au desfăşurat, începând de la acest tragic eveniment şi până în zilele noastre.

Când Constituanta se reuni, ovreii din Paris solicitară emanciparea tuturor israeliţilor din Franţa.

Dezbaterea, începută la 21 septembrie 1789, se continuă câteva zile, însă Adunarea, foarte încurcată, amână soluţia.

La 30 aprilie 1791 şi la 27 septembrie 1791, deputaţii, câştigaţi de jidani, reveniră la asalt, – dar, fără nici un succes,… aşa era de mare scârba ce inspira această lepră.

Tocmai în octombrie 1793, – adică după 4 ani, de luptă neîncetata, – Israel triumfă.

Să notăm, că aceasta s-a întâmplat în plină Teroare.

Prima grijă, – pentru ca să se arate demni de emancipare, – fu să se repeadă asupra diamantelor Coroanei, în furtul cărora jucară un rol de căpetenie. Toţi ovreii din Paris au fost implicaţi în această afacere. Dar, numai câţiva iudei subalterni, care s-au lăsat să fie prinşi, au fost judecaţi şi în urmă executaţi.

Ovreii fură, de asemenea, aceia care organizară jefuirea bisericilor şi distrugerea capodoperelor, inspirate de credinţa geniului pictorilor din Evul Mediu… Adesea ei cumpărară biserici întregi, cu un pumn de bancnote şi le dărâmară – sau, când liniştea fu restabilită, le închiriară, foarte scump, credincioşilor.

Mobilierele emigraţilor erau o altă ocazie de operaţii fructuoase. Membrii Convenţei se înţelegeau, cu ovreii, pentru ca să-şi însuşească averile acestor proscrişi.

Cea mai mare parte din furturile şi jafurile de care vorbeşte Taine, avură, – dacă nu ca autori direcţi, – cel puţin ca instigatori şi ca tăinuitori de obiecte dosite, pe aceşti blestemaţi fii ai lui Israel.

Atunci, au început să ia naştere averile enorme ale multor jidani din Franţa.

Câţiva ani mai târziu, în 1806, Portaiis, jurisconsul celebru, colaboratorul lui Napoleon, – într-un memoriu pe care-l prezentă împăratului, -scrise cele ce urmează:

„Constituanta crezuse că, pentru a face pe ovrei buni cetăţeni, era de ajuns să-i facă să participe… la toate drepturile de care se bucură cetăţenii francezi. Dar, din nenorocire, experienţa a probat că… nu avusese prevedere.

Greşeala provine din faptul că revoluţionarii nu au vrut să vadă decât o chestiune de toleranţă religioasă, în problema ce aveau de rezolvat în ceea ce priveşte starea civilă a israeliţilor din Franţa.
Jidovii nu sunt numai o sectă, ci un popor. Acest popor avea altădată un teritoriu şi un guvern. El a fost împrăştiat, fără să fi fost distrus; şi acum rătăceşte pe tot globul, pentru ca să caute un refugiu, iar nu o ţară; el există la toate naţiile, fără să se confunde, cu ele; pretutindeni el se crede că trăieşte pe pământ străin…

Astfel ovreii formează, peste tot, o naţie în naţie; ei nu sunt nici francezi, nici nemţi, nici englezi, nici prusieni, – ci pur şi simplu ovrei…".

Şi Napoleon I, într-o discuţie în Consiliul de Stat, adăugă:

„Nu se plânge lumea de protestanţi şi de catolici, cum se plânge de jidani. Răul pe care ei îl fac, nu vine de la indivizi, ci chiar de la constituţia acestui popor. Sunt nişte lăcuste şi nişte omizi, care pustiesc Franţa".

Treizeci de ani mai târziu, într-o carte remarcabilă, – Les Juifs rois de l'epoque, – Toussenel scrie:

„Ovreii au lovit toate statele cu o nouă ipotecă, pe care aceste state nu o vor plăti niciodată cu veniturile lor.

Europa este înfeudată dominaţiei lui Israel; această dominaţie universală, – pe care aţâţi cuceritori au visat-o, – Iudeii o au în mâinile lor… Israel a impus tribut tuturor statelor, produsul cel mai clar, al muncii tuturor cetăţenilor, trece în punga jidanilor, sub numele de dobândă a datoriei naţionale".

De atunci, ovreii au înaintat mult. Ei organizară maşina de exploatare a popoarelor, din care au ieşit trusturi formidabile, – lovituri de bursă dezastruoase, krac-uri şi panamale ce ruinează o ţară întreagă, războaie (ca acela din Tonkin, etc.) etc. etc.

Astăzi, sub republica francmasonă, jidanii au ajuns să fie stăpâni absoluţi pe Franţa.

ALGERIA

Să vedem acum, în ce condiţii, ovreii au căpătat drepturile de cetăţenie în Algeria.

În 1870, în timpul războiului ce a doborât Franţa, – al cărei pământ era invadat de duşmani, – jidanul Cremieux, care împreună cu jidanul Gambetta erau membri ai guvernului Apărării naţionale, dădu decretul de naturalizare, în masă, a ovreilor din Algeria.

Profitând de un astfel de moment pentru a da un astfel de decret, Cremieux şi cumătrul său Gambetta au trădat Franţa, pentru ca să servească interesele neamului lor.

Şi pentru ce o asemenea favoare?… atunci când decretul din 1848, referitor la naturalizarea străinilor, deschidea iudeilor o poartă destul de largă.

Cu atât mai mult că în 1870 această măsură avea şi un caracter odios: arabii, care-şi făcuseră datoria în mod eroic în timpul războiului, erau lipsiţi de dreptul de a vota, – ce era dăruit cu toptanul şlehtei jidoveşti.

De altfel, ura împotriva acestui neam netrebnic, era aşa de intensă, încât pentru ai înflăcăra pe turcoşi împotriva austriecilor, în timpul războiului din Italia, era de ajuns să li se spună că aveau în faţa lor nişte jidani.

Acest decret de naturalizare excită, în Algeria, o indignare unanimă. El avu, ca efect imediat, o răscoală îngrozitoare a populaţiei arabă şi cabilă.

Când un ofiţer francez se prezenta la Sidi Mahomed Ben Ahmed el Mokrani, – mare senior arab, – şi îi înmână decretul lui Cremieux, Aga scuipă pe el, – şi trimise înapoi generalului Augeraud crucea de ofiţer a legiunii de onoare, pentru ca să arate tot dezgustul şi adâncul său dispreţ, francezilor, care s-au înjosit până la a se pune în rând cu jidovii.

Mokrani căzu ca un erou şi revolta fu înecată în sânge, de armata franceză, – redusă la trista necesitate de a se pune în serviciul acelora ce trăiau numai din camătă şi din furtişaguri.

Nu ne vom mai opri asupra celorlalte ţări din Europa, care, din acest punct de vedere, nu stau mai bine ca Austria şi ca Franţa.

Nu vom spune deci, nimic despre Italia, care are jidani ca prim-miniştri (Luzzati), ca miniştri de război (Ottolenghi), ca primari ai Romei (Nathan); nici de Anglia, unde, în momentul de faţă, trei miniştri, tăiaţi împrejur, se îndeletnicesc cu un gheşeft monstru, ce a dat naştere unui scandal colosal, a cărui faimă a făcut ocolul pământului; nici de Germania, unde ovreii sunt, de asemenea, foarte puternici şi unde Herman Kuhn scria, în 1881:

„Poziţia iudeilor în Germania este foarte avantajoasă… Fiecare comunitate jidovească se administrează ea însăşi, îşi ridică impozitele, îşi dirijează şcolile, fără intervenţia autorităţilor civile. Israeliţii formează, într-adevăr, un Stat în Stat”.

Dar, să vorbim puţin de o ţară mare, în care ovreii – ca cei de la noi – nu se bucură de drepturile de cetăţenie… adică de Rusia.

Aceasta ne va permite să ne dăm seama de uneltirile sau de tertipurile pe care jidanii din România le întrebuinţează pentru ca să-şi atingă scopul dorit.

Să vedem, prin urmare, ce s-a petrecut în Rusia, în timpul războiului cu Japonia.

RUSIA

În Rusia, – unde ei se numără cu milioanele, – ovreii sunt lipsiţi de drepturile civile şi politice, măsură excelentă pentru poporul rus, însă deplorabilă pentru vecinii lui, – în particular pentru noi, – unde vine să se reverse prisosul acestui furnicar.

Jidănimea rusească se agită cu furie şi, prin Nihilişti (sectă de anarhişti), – tulbură liniştea Statului şi pune într-un pericol continuu viaţa Ţarului şi a principalilor săi colaboratori.

Mai mult, prin presa europeană, Cahalele calomniază Rusia şi o discreditează în ochii lumii străine, care îşi închipuie uşor că o monarhie absolută este un îngrozitor flagel, pe când ruşii se găsesc foarte bine sub un asemenea regim.

Văzând ca nu ajung la nimic, nici prin teroare, nici prin minciună, ovreii – profitând de momentul când Rusia era încurcată într-un război nenorocit, încercară să escaladeze bariera.

Într-un ceas aşa de dezastruos pentru patria comună, jidănimea n-a văzut decât un singur lucru: interesul ei.

Poporul rus, – ne spuneau telegramele agenţilor, care mai toate sunt în mâinile ovreilor, – reclamă o constituţie şi o garanţie; pentru acest lucru se răscoală.

Însă, în realitate, poporul rus nu ştia câtuşi de puţin ce e o constituţie şi ce sunt garanţiile.

Când, în loc să citeşti în ziare depeşele agenţiilor jidoveşti, citeai scrisorile particularilor care vedeau cu ochii evenimentele, constatai că poporul rus mergea fără să ştie pentru ce, – ici pentru o cauză, colo pentru alta, – sau mai bine zis se năpustea ca o bestie turbată, mereu excitat împins în stradă de către jidani, care minţeau cu neruşinare şi îl făceau să creadă că, punându-se în grevă, arzând şi asasinând, apără cauza Ţarului şi a Rusiei".

Şi, într-adevăr, s-au văzut „instigatori, care răsculau poporul, în numele Ţarului, – pentru al elibera".
Francmasonii Constituantei şi ovreii revoluţionari din Rusia, lucrară exact în acelaşi sens.

În cursul unei revoluţii sângeroase, avu loc intrarea jidovilor în naţia franceză; tot astfel, în mijlocul masacrelor, ei încercară să se încorporeze în naţia rusă. Şi, pentru a ajunge aici, ei au dezlănţuit războiul civil când patria, în care voiau să intre, era zdrobită din afară.
Aceeaşi soartă ne ameninţă şi pe noi, românii, din partea jidovimei.

ROMÂNIA

Acum, cunoscând modul cum jidovii au lucrat în mai multe ţări străine, ne va fi uşor să înţelegem ce se petrece în propria noastră ţară.

În România, ovreii n-au putut să-şi satisfacă decât numai patima de proprietate şi datorită ei, au ajuns în câţiva ani să pună mâna pe mai toate bogăţiile ţării.

Dar, ca să ne subjuge cu totul, le mai trebuie să posede şi drepturile de cetăţenie. Pentru a atinge şi acest sfârşit, ei se agită nebuneşte, împinşi fiind de patima de dominaţie.

Aceşti străini, veniţi de ieri, pretind astăzi că sunt stabiliţi în România de când lumea şi pământul, – cu mult mai înainte de formarea acestei ţări,… de la luarea Ierusalimului de către Titus (Cremieux)… sau din timpurile lui Decebal (B. Lazare), – şi că, prin urmare, ei trebuie să aibă prerogativele de cetate, ce le sunt contestate pe nedrept.

Pentru ca să probăm că această afirmaţie nu este decât o neruşinată minciună, vom aduce aici cifre exacte, scoase din statisticile oficiale.

La începutul secolului al XVIII-lea, nu se afla în Moldova decât un număr foarte mic de ovrei. Astfel, la Iaşi, ei erau atât de rari, încât contribuţia lor totală se ridica abia la 155 lei, pe trimestru. Numărul lor însă a crescut progresiv, după împărţirea Poloniei (1772).

În 1803, – când s-a făcut cel dintâi recensământ în Moldova, – s-au găsit, în toată ţara, 12.000 de ovrei;
În 1820, – 19.000;
În 1827, – 24.000;
În 1831, – 37.000;
În 1838, – 80.000;
În 1859, – 120.000;
În 1899, – 200.000 de iudei.

Comparând între ei anii 1803 şi 1899, constatăm că înmulţirea jidanilor, în Moldova, în această perioadă de 96 ani, a atins cifra colosală de 1.533 la 100.

În Muntenia, numărul ovreilor a fost întotdeauna cu mult mai mic ca în Moldova. Astfel, în Bucureşti, în 1820, nu s-au găsit decât 127 şefi de familii israeliţi.
În 1831, – se socotesc în toată ţara, 3.330 ovrei;
În 1838, – 6.000;
În 1860,- 9.000;
În 1899, – 70.000 de jidovi, în urma emigrării lor necontenite din Moldova.

Cifrele acestor statistici arată că, în imensa lor majoritate, ovreii, care se află actualmente în România, s-au introdus aici în mod fraudulos în cursul secolului trecut, – venind din Galiţia şi din Polonia rusească, ce constituie un fel de cloacă nesecabilă ce debordează cu îmbelşugare această pestilentă.

Prin urmare, aceşti străini, – care n-au luat parte nici la suferinţele grozave îndurate altădată de poporul român, nici la luptele sângeroase, pe viaţă sau pe moarte, susţinute de el împotriva numeroşilor barbari (turci, tătari, unguri, etc.) ce voiau să-l cotropească, – n-au nici un motiv istoric plauzibil ca să poată pretinde drepturile de cetăţenie, în România.

Iată ce zice în aceasta privinţă, un savant istoric, Ernest Desjardins, membru al Institutului, care a venit în România, în 1867, să studieze chestiunea israelită:

„Majoritatea familiilor evreieşti care locuiesc în România, este prin naştere, – ca şi prin voinţă şi prin moravuri, prin spirit şi prin limbă, – străini de ţară.

Ea a venit aici prin emigraţie, din Austria şi din Rusia. Această invazie a început de ani de zile; dar a devenit foarte activă mai ales în timpul domniei lui Mihail Sturdza (1834-1848)…

Astfel, înmulţirea ovreilor străini luă proporţii înspăimântătoare, – pentru concurenţa de aici înainte neputincioasă şi chiar pentru viaţa materială a adevăraţilor români…

Dar, existau în Moldova regulamente pentru apărarea fruntariilor împotriva valurilor năvălitoare ale vagabonzilor străini. Numai că, severitatea acestor regulamente, se topi la vederea câtorva gologani, – iar guvernele, făcându-se complicii acestor abateri, dădură pământul naţional pradă cerşetorilor corupători".

Dacă examinăm acum statisticile care dau mişcarea totală a populaţiei în oraşele Moldovei, de la 1870 la 1893, vedem că românii prezintă un deficit de 30.000 morţi, asupra naşterilor, pe câtă vreme jidovii (al căror număr este aproape pe jumătate ca acel al creştinilor) au un excedent de 40.000 naşteri, asupra morţilor.
Naşteri Morţi Diferenţa
Români 140.000 170.000 – 30.000
Ovrei 120.000 80.000 +40.000
Adică, în 22 de ani, o diferenţa de 70.000 de suflete în profitul lui Israel.

De asemenea, în oraşul Iaşi, – fosta capitală a Moldovei, mişcarea populaţiei, de la 1869 la 1875, se prezintă cu un tablou şi mai înfricoşător.
Naşteri Morţi Diferenţa
Români 7.500 13.000 -5.500
Ovrei 13.000 9.500 +3.500

Şi, numai în anul 1909, românii au pierdut aici 986 indivizi (1.432 naşteri, 2.418 morţi), pe când jidanii au câştigat 120 (894 naşteri, 774 morţi).

D-l A. C. Cuza, profesor de economie politică la Universitatea din Iaşi, calculând asupra datelor statisticilor oficiale, pentru acelaşi oraş, mişcarea populaţiei de la 1866 la 1909, constată:
- pentru români, un deficit de 14.443 de suflete;
- pentru ovrei un excedent de 17.784 de suflete.

Cu alte cuvinte, în 43 de ani, s-a produs o diferenţă de peste 30.000 de indivizi în favoarea lui Israel, asupra unei populaţii totale de 77.759 locuitori.

Cu modul acesta, ovreii au ajuns în Iaşi la cifra de 39.488 suflete, – adică la 50,8%.

O asemenea proporţie se întâlneşte în mai toate oraşele Moldovei; astfel la Dorohoi ea este de 53,6%, – la Botoşani, de 51,8%, – la Fălticeni, de 57% – şi aşa mai departe.

În 1912, s-a făcut un nou recensământ al populaţiei, ale cărui prime rezultate au fost raportate de profesorul Cuza.

Un ziar politic, publicând aceste date, le rezumă astfel:
„Cifrele recensământului, – pentru moment provizorii, – ne duc la constatări de o excepţională gravitate. Fenomene, – care se petreceau în umbră, neobservate de nimeni, uneori numai bănuite, – apar astăzi în plină lumină…

Într-adevăr, datele referitoare la numărul locuitorilor Moldovei arată că populaţia rurală a crescut, în 13 ani, numai cu 18,8% – pe când a Munteniei s-a înmulţit cu 1%. iar a Dobrogei cu 45,7%.

În acelaşi timp, populaţia urbană a Moldovei a crescut numai cu 5,3% – pe când a Munteniei s-a înmulţit cu 23%, iar a Dobrogei, cu 41,5%.

O asemenea disproporţie, care e enormă, trebuie să aibă cauze profunde, a căror cunoştinţă se impune fără întârziere.

Dar, răul pare şi mai mare, când cercetezi mişcarea fiecărui oraş luat în parte, într-adevăr, se vede atunci că, în 8 din 21 oraşe moldoveneşti, populaţia sa diminuat în mod absolut. Astfel, de exemplu, Iaşii, vechea capitală a ţării, care în 1909 avea 77.759 locuitori, nu mai are astăzi decât 75.882. De asemenea, populaţia Fălticenilor s-a micşorat cu 10,8%, a Mihăilenilor cu 13%, etc. Putem deci să afirmăm că oraşele Moldovei se depopulează şi că această depopulare este cu atât mai intensă, cu cât oraşele sunt situate mai spre nord".

Prin urmare, în Moldova, ovreii se înmulţesc în mod prodigios pe când românii se împuţinează din ce în ce, – şi această constatare a smuls profesorului Cuza strigatul de alarmă sau mai bine zis de disperare: pierim – strigăt care s-a răsfrânt, cu o dureroasa nelinişte, în inimile tuturor românilor.

Dar care este cauza istovirii unei populaţii, până atunci foarte prolifică, în faţa năvălirii unor paraziţi?
Cuza, care a studiat bine acest fenomen patologic, a ajuns la condusa că jidanii, acaparând toate mijloacele de subzistenţă, au lipsit pe români de aceste mijloace de trai şi, în consecinţă, aceştia au început să dispară.

Efectele patimii de proprietate a ovreilor

Jidanii în oraşe. – Dacă vom consulta statisticile, vom vedea că industria şi mai ales comerţul în oraşele României, au trecut cu totul în mâinile ovreilor, – şi aceasta numai în câţiva ani.

Industria. – Iată proporţia ce există între meseriaşii români şi iudei, în oraşul Iaşi, în cursul anului 1908:
români ovrei
Meseriaşi 1.874 5.570

Trebuie remarcat că, în ceea ce priveşte mica industrie, meseriile cele mai uşoare şi cele mai productive aparţin iudeilor, – care posedă şi tot comerţul cu materii prime (Pietre, var, nisip, lemne, fier, tinichea, cuie, postav, pânză, piei etc.), indispensabile acestor meserii.

În plus, aceşti străini sunt puternic ajutaţi de Cahalele lor şi sunt uniţi prin solidaritatea naţională – pe când bieţii români, care n-au între ei nici o legătură şi nu se bucură de nici un sprijin, sunt absolut dezarmaţi în lupta de concurenţă şi sunt uşor înlăturaţi de rivalii lor.

Şi nici nu mai vorbim de marea industrie care, cu toate enormele sacrificii ale Statului şi mai ales ale consumatorilor, este întreagă jidovească.

Comerţul. – Iată acum proporţia, cu totul ridicolă, a negustorilor români, faţă de negustorii ovrei, – la Iaşi, în cursul anului 1908:
Negustori români 121
ovrei 1.742

Aici, Cahalul a lucrat cu toată forţa de care dispune, – iar rezultatele sunt formidabile.
Astfel, în acest oraş, găsim:

români ovrei
Cârciumari 51 344
Băcani 6 83
Precupeţi 4 172
Făinari 1 80
Negustori de lemne
şi aşa mai departe. 1 40

Asemenea proporţii se întâlnesc, de altfel, în toate oraşele Moldovei şi în multe ale Munteniei. Ele ar fi naturale dacă neam găsi în Palestina; dar sunt monstruoase în România.

Într-adevăr, după cum spune Raportul Camerei de comerţ şi industrie, din 1906:

„În oraşul Botoşani, din 133 cârciumi, numai 6 aparţin românilor, în Dorohoi, din 74 cârciumi, de-abia 4 sunt ţinute de români; în Fălticeni, din 54 cârciumi, una singură e românească. La Hârlău, la Herţa, la Mihăileni… toate cârciumile sunt în mâinile ovreilor”.

Şi această transformare, de la tot, la tot, – de la un negoţ exclusiv românesc, la un negoţ exclusiv jidovesc, – s-a făcut foarte repede,… în interval de câţiva ani.

Ne aducem aminte, – deşi nu aveam ca etate decât 43 de ani, – că în timpul războiului din 1877, strada Lipscani din Bucureşti toată era ocupată numai de negustori români, pe când cincisprezece ani mai târziu, era toată luată de jidani, iar acum nu se mai găsesc acolo decât doi sau trei români, pierduţi în mulţimea nenumărată a jidovilor.

O nimicire atât de completă şi îndeplinită în atât de scurt timp, a trebuit să fie mai întâi complotată, pe urmă executată de o mână de maestru, cu mijloace financiare, preparate mai dinainte şi venite din străinătate.

La un asemenea rezultat nu ar fi putut să ajungă o gloată, inconştientă de scop, – ci o trupă disciplinată, chibzuită, bine echipată, având capitaluri din belşug şi care se năpusteşte la atac urmărind o ţintă determinată. Într-un cuvânt, avem de-a face cu Armata Cahalului.

Jidanii la sate. – Acum că ştim ce se întâmplă în oraşe, să vedem şi ce se petrece la ţară, căci, – deşi legea opreşte pe ovrei de a se stabili în sate, – toată Moldova este literalmente cufundată în mocirla năpăditoare a lui Israel.

În statistica întocmită de Camera de comerţ şi industrie asupra a trei judeţe din nordul Moldovei în anul 1905-1906, găsim cele ce urmează:
a) Pentru meseriaşi:
români ovrei
Botoşani 19% 68%
Dorohoi 24% 70%
Suceava 20% 66%
b) Pentru negustori:
români ovrei
Botoşani 22% 72%
Dorohoi 22% 74%
Suceava 26% 66%

Proporţia negustorilor români, – care nu atinge nici măcar 25%, – este relativ mare, pentru că românii ţin încă aproape tor comerţul de băuturi alcoolice la sate, unde după lege, străinii nu pot deschide cârciumi. Totuşi, ovreii găsesc întotdeauna mijlocul de a călca această lege şi, îndată ce ajung în sate, unde se strecoară ca să poată intra, ei nu întârzie să vândă pe ascuns alcool.

În orice caz, această statistică arată lămurit că în aceste trei judeţe, mai toate meseriile şi mai tot comerţul sunt în mâinile jidanilor.

Se înţelege uşor de ce românii pier din oraşe şi din sate, în faţa jidovilor care, acaparând toate mijloacele de trai, îi lipsesc de pâinea zilnică şi care, pe deasupra, îi otrăvesc cu băuturi alcoolice falsificate.
Şi aceasta crimă abominabilă, – exterminarea unui popor, – este fapta Cahalului.

Contra-proba. – Până acum v-am arătat proba; – iată acum şi contra-proba.

Dacă studiem statistica publicată de Spicuitorul moldo-român pe anul 1839, vedem că, în acel timp, populaţia românească se înmulţea în mod regulat, dând peste tot excedente importante, – în timp ce populaţia ovreiască , rămânea aproape staţionară.

Dar, la acea epocă, românii aveau cu ce să trăiască, pentru că industria şi comerţul erau ale lor, graţie organizaţiei breslelor, care atunci erau în floare.

Să comparam numărul negustorilor români din Iaşi, în 1839, cu cel ce găsim acolo în 1909:

Negustorii români 1832 1909
Cârciumari 264 51
Băcani 115 6
Pescari 58 0
Blănari 65 0
Chiristigii 18 0
şi aşa mai departe.

Dar negustorii români care au dispărut au fost înlocuiţi de jidani. Şi într-adevăr, găsim în Iaşi în 1909:
Negustorii ovrei 1909
Cârciumari 344
Băcani 83
Pescari 7
Blănari 14
Chiristigii 13
şi aşa mai departe.

Din aceste statistici rezultă că, nici de bunăvoie, nici de fudulie, nici de lene, – încă şi mai puţin din cauza incapacităţii lor, – românii au părăsit poziţiile mănoase în câştig, din comerţ şi din industrie, dispreţuind munca şi preferând funcţiile Statului, mult mai uşoare şi cerând mai puţină osteneală.

În realitate, ei au fost învinşi de jidani, care i-au atacat prin mijloace oculte, întrebuinţând în această luptă pe viaţă sau pe moarte, manopere tot atât de laşe, cât de duşmănoase.

Prin urmare, fraza stereotipă, răspândită de ovrei, că au venit să ocupe un loc disponibil în economia noastră naţională nu este decât o minciună sfruntată.

Dar ce este mai trist, e faptul că românii au fost obligaţi, fără voia lor, să părăsească terenul meseriilor şi al negoţului, din cauza incapacităţii şi mai ales a necinstei clasei de sus, care n-a fost în stare să le apere interesele.

Iată, într-adevăr, ce este scris într-un raport (Anafora) al Sfatului administrativ al Moldovei, adresat Domnitorului, în ziua de 31 mai 1838:

„Departamentul finanţelor, cu No. 8.621, a referat Sfatului că, fără încetare primeşte jălbi din partea breslelor şi a mai marelui staroste,… cu expunerea necazurilor ce românii suferă de la ovrei, – căci aceştia acaparând meseriile şi negoţurile au pus mâna pe cea mai mare parte din câştiguri…

În urma schimbării vestmântului, după forma occidentală, am voit ca croitorii creştini să se obişnuiască a face costume europeneşti; dar jidanii n-au vrut să-i tolereze lângă dânşii şi n-au consimţit nici măcar să-i primească în atelierele lor.

Cerem ca ovreii, care se vor folosi de drepturile breslelor… să fie supuşi la aceeaşi taxă ca şi breslele…”.

În aceeaşi zi, Domnitorul Mihalache Sturdza (de tristă memorie), – din nepăsare, din incapacitate sau mai ales din corupţia timpului, – puse rezoluţia ca jidovii să continue să profite de toate drepturile breslelor, lăsând cheltuielile pe socoteala românilor.

Dar, încă nu e totul.

Proprietăţi urbane. – Prin comerţ şi prin industrie – care sunt mijloacele cele mai eficace de a realiza, în ascuns, hoţia şi frauda, poruncite de Talmud, – ovreii despuiară în voie pe bieţii români, atât pe cei din oraşe, cât şi pe cei din sate.

Astfel se îmbogăţiră foarte, repede, – ei, care atunci când au venit din Galiţia sau din Polonia rusească, n-aveau nici ce mânca! – şi se aruncară cu lăcomie asupra imobilelor din oraşe, – legea nepermiţându-le să înghită şi pe cele de la ţară.

Astăzi, ei posedă în Moldova mai bine de 31% din proprietatea funciară urbană. În mai multe oraşe, valoarea acaretelor lor întrece cu mult pe a celor româneşti. Astfel, la Dorohoi, ovreii au case pentru 5.500.000 lei, pe când românii n-au decât pentru 2.800.000 lei. La Fălticeni, proporţia este de 7.000.000 la 5.000.000. La Mihăileni, ea este de 1.100.000 la suma minimă românească de 200.000 lei, etc.

Ce ar fi, dacă ar avea dreptul să cumpere şi moşii?

Camăta. – Având bani, ovreii îi împrumutară, cu dobânzi enorme, la nenorociţii români, pentru care un asemenea împrumut însemnează ruina.

Un om de litere a povestit, în mod sugestiv, cum un biet ţăran, – pentru ca să plătească jidanului o pălărie de 6 lei, pe care o luase pe datorie, – a fost nevoit sa-şi vândă o pereche de boi, care alcătuiau toată averea lui şi a familiei lui.

Câte averi nimicite, pentru o mică datorie, contractată la Iuda într-un moment de strâmtorare! De altfel, mai toate băncile, unde te pot împrumuta, sunt în mâinile acestor vampiri.

Jidanii se leagă până şi de tinerii neexperimentaţi de băieţii de bani-gata, – cărora le dau câţiva lei şi îi fac să iscălească pentru sume fabuloase. Astfel, de curând, un tânăr G…, din Galaţi, pentru ca să aibă 17.000 lei, pe care să-i risipească, a dat ovreilor poliţe pentru mai mult de un milion. Pricepeţi acum ce escrocherie are loc atunci când viitorul băieţandrului este în joc şi mai ales când părinţii ţin să ascundă greşelile fiului lor.

După cum zice Desiardins. „comerţul, per excelenţiam, al ovreiului, elementul său, trebuinţa sa primordială, câmpul nelimitat al viselor sale de putere în viitor, nădejdea mângâiată a răzbunării ascunse împotriva creştinului, – este taraba zarafului, mică săptămână, camătă înfloritoare”. Cametei, – care asociindu-se cu hoţia şi cu înşelătoria, formează un fel de triadă talmudică, – se

adaugă adeseori sperjurul. Dar, mulţumită unor magistraţi prea îndatoritori, această crimă a fost scăpată de singura piedică ce-o mai stânjenea, – adică de jurământul more-judaico.

Şi nici nu mai pomenim de răul imens ce fac samsarii jidani, care mişună prin tribunale, pe la regimente, pe la primării, pe la prefecturi şi chiar prin ministere, unde corup funcţionarii, speculând asupra banilor publici şi împroşcând cu infamiile lor chiar şi pe miniştri.

Carteluri. – Mai apoi ovreii întrebuinţară atâtea bogăţii ca să organizeze carteluri, trusturi de tot soiul, – adică furturi şi înşelătorii în mare, care istovesc poporul, sugându-l până la măduvă. Astfel, de exemplu, noi plătim zahărul cu un preţ exorbitant, aproape îndoit decât îl iau bulgarii; pâinea de asemenea, este foarte scumpă, deşi Dumnezeu ne-a dat o ţară atât de fertilă, că ea constituie una din regiunile cele mai productive în grâu, din lumea întreagă.

Ei bine, asemenea anomalii se explică prin faptul că jidovii acaparatori fixează preţul mărfurilor, după placul lor.

Agricultura. – Dar ovreii nu se mulţumiră cu atât. Ei atacară şi agricultura, – adică izvorul fundamental de trai al ţării, – şi cu ajutorul Cahalelor străine, ei închiriară imense terenuri.

Astfel, cu toate că nu voiesc să cultive pământul cu propriile lor mâini, ei îl exploatează prin arendare şi, în Moldova de sus, înainte de 1902, ei posedau două treimi din domenii.

Dar, de atunci, proporţia moşiilor arendate crescu aşa de repede şi ajunse la cifre atât de înspăimântătoare, că Parlamentul, în 1907, – după răscoala ţăranilor, – fu nevoit să limiteze întinderea pământului cultivat de un acelaşi arendaş.

Fischer, Juster, Guttmann, Rapaport, Feierstein… sunt numele principalilor bandiţi agrari, – nume ce vor face în veci groază şi scârbă adevăraţilor români. Iar enorma suprafaţă din pământul României, ce unul din ei o stoarce până la uscare, s-a numit, în bătaie de joc, Fischerland.

Pentru ca să poată arenda o ţară întreagă, ovreii măriră considerabil arenzile. Dar şi-au recuperat investiţia până la urmă, împilând cu neomenie pe bieţii ţărani care, ca să trăiască, – neputând să se ducă în altă parte din cauza depărtării, căci adesea un singur evreu ţine în arendă mai mult decât un judeţ, – au fost nevoiţi să se plece exigenţelor, peste puterile omului, impuse de jidani.

Astfel, aceste Iude găsiseră mijlocul să transforme în robii lor, mai pe toţi ţăranii României!

Într-adevăr, acest soi nou de Hoţi erau iremediabil condamnaţi să nu mai lucreze decât ca să îmbogăţească mai mult pe strigoii avizi, care se pregăteau să se îndoape cu sudoarea omenească. Dar, din fericire, guvernul le-a pus botniţă şi planul infernal a avortat.

Şi când te gândeşti că aceeaşi jidani, care au văzut scăpându-le o asemenea pradă, au acum neruşinarea de a plânge pe ţărani, pe care îi împing la o nouă revoltă, pentru ca, – obţinând prin aceasta drepturile de cetăţenie, – să ajungă în urmă să îi pună definitiv sub picioare, fără ca nimeni să nu mai poată veni în ajutor acestor nenorociţi!

De altfel, ceea ce arată cât iubeşte Israel pe ţăranii români e faptul că, pretutindeni unde aceştia lucrează ca muncitori, jidanii îi nutresc cu „peşte împuţit, cu măsline putrezite, cu brânză mucegăită plină de viermi sau cu mămăligă neagră şi amară făcută cu mălai de porumb stricat … ca să-i otrăvească şi, în plus, să le dea şi pelagră.

Acum patru ani, un ovrei G… a avut îndrăzneala criminală să dea să mănânce ţăranilor, care munceau la el, carne de oaie moartă de dalac. O epidemie de această groaznică boală izbucnind printre aceşti nefericiţi, se făcură cercetări, – mai ales din cauza reclamaţiilor unei anumite prese, care se alarmase, – şi se descoperi omorul premeditat.

Este, pur şi simplu, aplicarea formulei Talmudului: tob şebegoim harog!

Distrugerea pădurilor. – Dar jidanii s-au agăţat de toate resursele de pe urma cărora trăiesc românii,… şi pe ce pun mâna, nu se alege decât praf şi ţărână.

Astfel, au format societăţi forestiere care au înşelat pe ţărani şi le-au luat, pe nimic, păduri seculare, pe care le distrug fără milă. Aceşti ovrei tratează acum pe foştii proprietari ai terenurilor împădurite, – deveniţi lucrătorii lor, – ca pe nişte robi din centrul Africii, şi îi omoară prin instalaţiile lor defectuoase, zgârcit construite. Ei socot că pierderea a vreo câteva mii de români, valorează mai puţin ca banii, ce ar trebui să cheltuiască pentru a face reparaţiile necesare,… ca să scape de moarte pe nişte ţărănoi mocofani.

Dacă se adaugă la aceasta o muncă istovitoare, plătită cu o simbrie de foamete, înţelegi uşor de ce aceşti nenorociţi se revoltă, – ca anul trecut la societatea Lotru şi ca anul acesta la societatea Tişiţa, – şi de ce guvernul este obligat să intervină, atât de des, ca să înăbuşe aceste răscoale.

Petrolul. – Ovreii au năpădit şi asupra petrolului, alt tezaur al pământului binecuvântat al României.
Ei au cumpărat, de la bieţii ţărani, terenurile lor petrolifere, cu preţuri ridicole, adică aproape pe nimic şi acum maltratează pe aceşti foşti proprietari, – deveniţi muncitorii sau mai bine zis robii lor, – după cum fac şi Jidovii din societăţile distrugătoare de păduri.

De altfel, toate aceste societăţi, forestiere şi petrolifere, aduc în ţară, ca amploiaţi, o puzderie de jidani străini, – ca şi cum n-am avea îndeajuns, – aşa că Statul a fost nevoit să ceară ca cel puţin o treime din funcţionari să fie compusă din români, – condiţie care face pe jidovime să geamă de disperare.

Prin urmare, Israel, ajutat de Cahal, a lăsat slobod frâul patimei de proprietate şi a smuls din mâinile românului pâinea de toate zilele; iar astăzi acest nefericit a ajuns să moară de foame, într-o ţară înzestrată de Dumnezeu cu bogăţii nemaipomenite.

Dar aceasta nu i-a îndestulat pe jidovi.

Le mai trebuie să pierim cât mai curând, ca să facem loc fiilor lui Iuda, care voiesc să stabilească aici noua Palestină.

Şi acest rol de ucigaş a fost încredinţat Alcoolismului şi Prostituţiei.

Beţia şi alcoolismul – Lista infamiilor jidăneşti nu este deci terminată. România mai datoreşte lui Israel şi alcoolismul, – plagă care este suficientă să stingă, ea singură, o rasă întreaga.

Ovreii, ca nişte duhuri rele, au început să introducă în ţară viciul înjositor al beţiei. Într-adevăr, nu numai că falsifică băuturile şi le otrăvesc cu diverse ingrediente, dar îndeamnă pe români să bea rachiuri care au un grad de alcool extraordinar de ridicat – absolut interzis de consiliul sanitar, – şi pe care le vând, pe ascuns, cu sticla.

Astfel, pe când concentraţia alcoolică a băuturilor, permisă de regulament, este de maximum 35% pentru rachiuri şi de 45% pentru drojdie şi tescovină, – jidovii vând românilor basamacuri de 60% şi chiar de 87,3% alcool (!) pe care consumatorii le numesc, cu drept cuvânt, vitrioluri.

„La cârciuma lui Bercu Leib… din Iaşi… am luat o probă de rachiu anisonat dintr-o sticlă ce se afla în raftul debitului şi o altă probă de rachiu anisonat dintr-o sticlă ce se găsea sub tejgheaua debitului, – şi pe care sticlă, femeia debitantului a vrut să o dosească în momentul intrării noastre în debit.

Rachiul de pe raft conţinea 38,8% alcool, – iar rachiul de sub tejghea avea 87,3% alcool.

Şi aceste băuturi, „bune pentru români", sunt ţinute într-o stare de murdărie revoltătoare, – pe când rachiurile de a noastre, cuşer", sunt puse în altă odaie, unde este curat.

Aşa, de pildă:
„La cârciuma Rosei Fiş…, din Iaşi, lângă sticlele cu băuturi, şi alături de covrigi, pâine, etc., se aflau doi piepteni plini de păr, de mătreaţă…; sub tejghea, lângă sifoanele cu apă gazoasă se găsea o pereche de papuci vechi şi murdari…".

La analiza conţinutului sticlei găsită la cârciumarul ovrei Iancu Ben… s-a constatat că „lichidul este format din 900 cc de eter sulfuric, în care e dizolvat un ulei esenţial, anemonolul, ce este foarte iute şi posedă o mare putere vezicantă.

Acest produs, ingerat, dă loc la o gastro-enterită intensă, la convulsii şi la paralizie".

Jidanii obişnuiesc deci pe ţărani, ca şi pe orăşeni, cu băuturile tari şi, odată obiceiul luat, ei devin stăpâni pe munca acestora. De aici înainte, tot ce lucrează nenorociţii beţivi, trece la cârciumă.

Atunci vezi pe român, care de obicei este foarte curat, trăind într-o stare de murdărie respingătoare, cu veştmintele în dezordine, – semn distinctiv al patimei beţiei. Dar iată ce zice un autor străin, Desjardins:

„Tot micul comerţ este în mâinile ovreilor; laptele, carnea fructele şi mai ales rachiul, – pe care ei nu-l beau, – dar pe care-l falsifică, înşelând pe român, otrăvind în aceiaşi timp şi oraşele şi satele„

De altfel, îndată ce au intrat în Moldova, prima grija a jidovilor a fost să pună mâna pe cârciumi, – şi, la început, în târguri, fiecare casă ovreiască era un debil de spirtoase clandestin.

În aceste crâşme, se mai găseau şi mărfuri execrabile, destinate anume pentru ţărani.

„Prin cârciumă se atrăgea clientul; prin băutură era împins să cumpere mardalalele ovreiului sau săi cedeze, de cele mai multe ori pe alcool, cerealele, vitele, păsările şi produsele industriei sale".

Şi nefericirea este şi mai mare când femeia cade şi ea în mâinile lacome ale jidovului. Tot ce posedă o gospodărie, ca mobile, scoarţe, pânze,… până şi ouăle de găină, totul e schimbat la cârciumă, în alcool.

Dar băuturile spirtoase prea tari, luate zilnic, intoxică organismul. Alcoolul atacă tubul digestiv, – de aici pierderea poftei de mâncare; el produce o degenerescenţă grasă a ficatului, a altor viscere şi a muşchilor, – de unde slăbiciune şi oboseala rapidă; el atinge mai ales sistemul nervos, – şi dă loc la vise înspăimântătoare, la delirium tremens, la o abrutizare care face individul să cadă în stare de tâmpire sau de imbecilitate.

Această otrăvire cronică o constituie alcoolismul; ea se termină, de obicei, prin tuberculoză, care vine să scurteze o viaţă, de aici înainte inutilă.

Dar, ce e mai mult, – funcţiile genitale ale alcoolicilor sunt diminuate sau chiar suprimate, – iar puţinii copii care se mai nasc, pe ici pe colo, din beţivi, mor toţi la o vârstă fragedă.

‚Alcoolismul, – zice Verax, – constituie o calamitate fără de leac, adusă de jidani, ţăranului moldovean".
Şi, într-adevăr, altădată, – înaintea venirii ovreilor, – nu exista alcoolism în România.

Ţăranul putea, din când în când, să se îmbete, Duminica şi la sărbători; dar era mare distanţă între această intoxicaţie trecătoare, puţin serioasă, şi înfricoşătoarea otrăvire cronică ce e alcoolismul.

În satele Munteniei, – adaugă Verax, – unde nu sunt evrei, cazurile de alcoolism sunt excesiv de rare".

Se poate zice chiar, că aici nu există aproape deloc acest flagel, – şi, personal, pot certifica această afirmaţie, în cunoştinţă de cauză, căci am fost elevul lui Iancereaux, care a consacrat alcoolismului lucrări nepieritoare.

Dar în Moldova, – acolo unde râia jidănească e foarte întinsă, – alcoolismul este în floare şi creşte repede, din ce în ce. Poporul degenerează şi nu numai că nu se mai înmulţeşte, dar se împuţinează în mod dezastruos, – după cum constată ultimul recensământ.

Moldoveanul, – altădată brav, onest muncitor, vesel, – a devenit acum, de pe urma alcoolismului, trist jigărit, zdrenţăros şi murdar, de ţi se face milă să-l vezi.

Iată deci o nouă plagă pe care o datorăm tot blestematului de Cahal.

Desfrâul şi prostituţia. – Ovreii mai exploatează desfrâul şi prostituţia, – adică formele cele mai cumplite ale patimei de reproducere. Ei se desfată prin cel dintâi şi se nutresc prin cea de-a doua.

Desfrâul. – Jidanii n-au nici un scrupul să necinstească fecioare creştine şi chiar, după prescripţiile Talmudului, ei par că îşi fac o datorie să defloreze cât mai multe.

Fără să mai vorbim de un satir ovrei R… din Botoşani, care a sedus şi a părăsit 16 fete de ţărani moldoveni, – vom cita un fapt identic, mai recent care arată cum procedează sute şi mii de Iude spurcate, la îndeplinirea acestui rit infam al religiei lor.

Iată ce spune, în această privinţă, o scrisoare apărută anul trecut prin ziare:
„Fălticeni, 19 august 1912. – Un fapt care a impresionat toată lumea de aici, s-a petrecut de curând în oraşul nostru.

Femeia Paraschiva B… s-a prezentat înaintea d-lui poliţai C… şi, printr-o plângere făcută în scris, a arătat că fata sa, Măria P… a fost violată de un jidan, Martel Vexler… Chemată la politie, Măria P… a făcut următoarele declaraţii:

„Sunt în vârsta de 15 ani.
Pe când eram în serviciul lui Mihelson, din strada Mare, într-o noapte, pe la ceasul 12, văzui intrând în cuhnie – a cărei uşă nu fusese închisă cu cheia, – pe Martel Vexler, vecin cu Mihelson şi, ameninţându-mă cu un revolver ce-l avea în mână, se năpusti asupra mea şi, cu toate ţipetele mele, mă violă. Pe urmă, venea în fiecare seară, cu fel de fel de făgăduieli şi abuza de mine.

După câteva luni, îmbolnăvindu-mă, fusei dusă la dl. dr. T… care îmi spuse că eram însărcinată.

Despre cele ce spusei, am ca martoră pe Domnica F… care dormea în aceiaşi cuhnie cu mine şi care mai târziu avu o soartă la fel cu a mea”.

Supusă la un interogatoriu, fata Domnica F… confirmă în totul zisele Măriei P… adăugând că:

„Pe când eram în serviciul d-lui V. S…, care locuia în aceeaşi curte cu Mihelson şi cu Vexler, acesta a venit într-o noapte în bucătăria unde dormeam şi, ameninţându-mă cu un revolver, mă necinsti”.

Ea mai făcu cunoscut că aceeaşi nenorocire au suferit-o şi alte două fetiţe romance, pe care le numi.

Acestea, fiind aduse la poliţie, spre marea surprindere a celor ce făceau cercetările, declarară cele ce urmează:

„Mă numesc Magdalena R.. şi am vârsta de 15 ani. Eram în serviciul lui Iosub R.., când într-o noapte, mă trezii deodată şi văzui pe Martel Vexler care, cu revolverul în mână, intră în bucătăria

unde dormeam şi repezindu-se la mine, mă silui. Mi-a fost ruşine să mă plâng la cineva, căci părinţii mei sunt oameni de treabă şi buni gospodari”.

A patra fetişoară povesteşte şi ea crima, a cărei victimă a fost, în modul următor.

„Mă numesc Catinca R… şi sunt în vârstă de 14 ani (!). Eram în serviciul lui I. Fried… când, într-o noapte, pe la ceasul unu, auzii un zgomot la uşă; după aceea uşa se deschise, – deşi o încinsesem cu cheia de cu seară, – şi recunoscui pe Martel Vexler care, cu un revolver în mână, se precipită asupra mea şi mă ameninţă că mă împuşca dacă ţip. Cu toată rezistenţa mea disperată, am fost pângărită de el.

Am vrut să ştiu cum Vexler a putut descuia uşa şi am găsit, pe capătul din afară al cheiei, urmele unui cleşte, cu care fusese întoarsă în broască”,

Satirul fu arestat şi la percheziţia ce i s-a făcut, s-a găsit asupra lui un bilet de liber-parcurs, al cărui soroc era expirat şi cu care inducea în eroare personalul cailor ferate.”

Nu-şi poate închipui cineva deznădejdea ce cuprinde pe o biată fetiţa de 14 sau 15 ani, care, în sânul său de copil, adăposteşte un pui de năpârcă.

Chinul trebuie să fie de nesuferit, când se gândeşte că de-aici încolo, – aruncată pe strada în cea mai neagră mizerie, fără o bucată de pâine şi fără nici un sprijin, – ea va trebui să nutrească şi să crească o sămânţă din neamul blestemat, care i-a profanat tinereţea şi a adăpat-o cu amărăciune pentru restul zilelor.

Şi când cugeţi că sunt cu sutele şi cu miile sărmanele fecioare române, murdărite de jidani, – şi că ele nu îndrăznesc să denunţe pe aceşti monştri, din cauza ruşinii care a pângărit pentru totdeauna sufletul lor dezonorat

Nenorocitele Mărgărite, violate de Fauşti tăiaţi împrejur şi respingători, – ceea ce le aşteaptă este mai întâi… moaşa jidoafcă care le mântuie prin avortare şi care în acelaşi timp le suflă şi ultima para, pe urmă Curtea cu juraţi şi în sfârşit ocna umedă, dacă prin sinucidere, n-au pus un termen suferinţelor lor de martire.

Prostituţia. – Dar, cruzimea acestor hiene nu se opreşte aici.

Printre bietele fete, dezvirginate de către desfrânaţii circumcişi, acele ce nu pot să moară sau să se sinucidă de disperare, – sfârşesc prin a cădea într-un fel de depravare morală, care le duce la prostituţie.

Şi aici ovreii le pândesc, – căci ei îşi fac din ele un fel de vaci cu lapte, pe care le mulg pe loc, în ţară, sau le exportă în alte ţări, mai mult sau mai puţin depărtate… până la Shanghai şi la Buenos Aires.

Într-adevăr, prostituţia este un comerţ esenţialmente jidovesc. În Moldova, mai mult de nouă zecimi din numărul caselor publice sunt ţinute de jidoafce.

Pezevenghii jidani fac traficul cu carne vie pe o scară foarte întinsă; ei exportă fete tinere la Constantinopol, la Cairo…. până la Shang-Hai şi la Buenos Aires, – după cum rezultă din mai multe procese ce au făcut vâlvă".

Şi notaţi bine, Moldova, – cu totul năpădită de pălămida talmudică, – ea este mai cu seamă teatrul acestui scârnav negoţ.

Adeseori, jidanii înşală nefericitele lor victime, angajându-le ca servitoare sau ca lucrătoare şi, când au căzut în ghearele lor, – după ce le necinstesc, – le închid în bordeluri, de unde nu mai văd lumina zilei. – Iată, ca exemplu, faptele unui strigoi care pângăreşte nişte biete fete române, minore, şi apoi le exploatează în mod infam.

„Mă numesc J. M… (româncă din Bucovina)… Am venit în România în anul 1907, la Botoşani. Acolo am întâlnit, în 1908, o fată din Dorohoi, care îmi propuse să mă duc cu dânsa în acel oraş, unde are să-mi găsească de lucru…

Când am ajuns la Dorohoi cu trenul – pe la 800 seara, – fata aceea m-a dus la un ovrei, care trebuia să mă angajeze în serviciu.

Acest ovrei, – care se numeşte Leon Zis…, – m-a pus într-o odaie din dosul casei; în acea odaie mai era încă o fată, A. C…, din Bucegea, care-mi spuse că şi ea fusese adusă acolo, tot pentru serviciu.

Am stat noi amândouă, în odaie, sechestrate, ca vreo şapte zile…

În acest timp a venit la noi Leon Zis… şi, cu de-a sila, şi-a bătut joc de trupul nostru, pe rând, şi de al meu şi de al celeilalte. Noi ţipam, – dar cine putea să ne audă în înfundătura aceea!

Apoi, după şapte zile, am văzut că mă aflu într-o casă de prostituţie, căci veneau bărbaţi şi mă trimitea cu ei la odaie. Am început să plâng când mi-am dat seama unde sunt, dar n-aveam pe nimeni să-mi vie în ajutor, – căci fata A. C…, plângea şi ea ca mine…

Îmbolnăvindu-mă de boale lumeşti, de la bărbaţii care veneau acolo, Leon m-a luat şi m-a dus într-o odaie din dos…; iar, din când în când, ne trimetea, – atât pe mine cât şi pe fata A. C… – aşa bolnave, cu câte un bărbat la odaie…

Nevoind să mai stau la el, Leon,… după ce m-a ameninţat că are să mă bage în puşcărie,… m-a trimes cu alt ovrei F… la Bacău, la o ovreică Fani, care ţine tot o casă de prostituţie,… şi căreia i-a cerut 224 de lei, pentru că m-a trimes pe mine.

În tot timpul cât am stat la Leon, nu am avut nici un ban, – căci el îmi lua imediat bacşişurile ce-mi dădeau bărbaţii.

Aşa făcea cu toate fetele din stabilimentul lui.., ne încărca de datorii, ne punea câte 100 lei pe lună mâncarea, – dându-ne carne împuţită şi cu viermi, – iar, din taxele ce încasa, nu ne dădea nici un gologan". Eram ca un fel de roabe la el".

Notaţi că acest jidan, – după cum declară victima J. M…, – atunci când fetele din bordel cădeau bolnave, le dădea la români, transmiţându-le cu voinţă virusul sifilitic,… ceea ce este conform cu preceptele Talmudului.

Poliţia închidea ochii, – pentru motiv bine determinat, – asupra celor ce se petreceau în acest infect lupanar.

Iată ce povesteşte fata J. M.:

„Când venea vreun comisar sau subcomisar în inspecţie, Leon îi ducea la dânsul în odaie. Acolo vorbeau ce vorbeau şi apoi comisarul pleca”… bineînţeles, nu fără să i se fi uns laba.

O percheziţie făcu să se descopere că acest pezevenghi ovrei avea o corespondenţă foarte întinsă, trimiţând nenorocite fete de român, – din Dorohoi, – la Botoşani, la Fălticeni, la Piatra Neamţ, la Târgu-Ocna, la Bacău, la Bârlad, la Galaţi, la Colomea (în Polonia), la Rusciuc, la Constantinopol, până la Cairo şi până în America.

Când fu dat în judecată, Cahalul interveni în favoarea lui; într-adevăr, procesul a durat din septembrie 1909, până în mai 1911, când Tribunalul din Dorohoi condamna pe fiorosul proxenet, – care a fost apărat de patru avocaţi cu mari influenţe politice, – la minimul pedepsei prevăzut de lege, adică la o închisoare de 6 luni şi o zi.

Şi acest comerţ spurcat continuă mereu în toată Moldova, fără încetare.

În urma unui denunţ, primit la poliţia de siguranţă, s-a descoperit o bandă de jidoafce care se îndeletniceau cu coruperea de fete minore, romănce, – făcând cu ele comerţ de carne vie şi expediindu-le în Turcia şi în Egipt. Minorele, ademenite în Moldova, sunt duse la Constanţa şi predate unor agenţi care le conduc până la Constantinopol.

Principala autoare a acestei crude negustorii este Haia Şloim. La această pezevenghe „s-a găsit o întinsă corespondenţă, din care reiese că există un serviciu bine organizat de comerţ cu carne vie, având agenţi răspândiţi prin diferite oraşe din străinătate… Astfel s-a dovedit că numita ovreică era în legătura cu diferiţi factori ai caselor de toleranţă din Turcia şi din Egipt, între alţii cu Leiba B…, cu Leib Ştrul, etc. din Constantinopol, cărora le trimitea fete minore din România.

Iată şi ce scrie Universul sub titlul de Banda de corupători de minore, la Iaşi:

Mai mulţi agenţi de siguranţă, făcând o descindere în casa lui Iţic Nadler, din strada Sărăriei, No. 7, au găsit acolo mai multe minore (romănce), ademenite spre a fi aruncate în ghearele prostituţiei. Sa stabilit, cu această ocazie, că există în Iaşi o întreagă bandă de corupători de minore.

Şi zilnic se descoperă fapte noi, identice cu acestea; – dar cele mai multe rămân ascunse în întuneric.

Dacă şangărul este atât de întins în nefericita Moldovă, – Muntenia nu este nici ea mai puţin grav atinsa de această lepră ovreiască.

Se ştie, de altfel, că toate teatrele suspecte de varietăţi, toate concertele echivoce, toate „cafe-şantanurile", mai ales cele din provincie, toate casele în doi peri sau cu reputaţie proastă,… sunt ţinute de jidani, masculi sau femele.

Dar, ca să ne dăm bine seama de ce sunt în stare să facă ovreii, – acolo unde au ajuns pe deplin la scop şi au dobândit drepturile de cetăţenie să ascultam pe Trocasse care ne va spune ce se petrece în Austro-Ungaria în această privinţă.

Desfrâul şi prostituţia în Austro-Ungaria – „Cea mai grozavă formă pe care a îmbrăcat-o până acum cruzimea jidovilor, este aceea ce se referă la exploataţia corpului omenesc…

Modul cum ovreii tratează ţăranii din Galiţia, – după cum povestesc martori oculari, – întrece absolut orice închipuire. Astfel, s-au citat cazuri în care plugari poloni, – pentru a plăti dobânda unei mici datorii, – au trebuit să dea pe propriii lor copil, pradă creditorilor jidani".

„Ca în Galiţia, – în Bucovina, şi în alte provincii sărace – când, un ţăran, ruinat, nu mai poate să achite dobânda datoriei sale, fetele lui îşi dau trupul în locul acestei plăţi. Darul forţat al fecioriei are singur puterea să împiedice ca părintele lor să nu fie azvârlit, mizerabil, în drumul mare".

De cele mai multe ori jidanii sfâşie corpul şi înjosesc sufletul tinerelor fete pe care le iau când de-abia au ieşit din vârsta copilăriei".

Dar ei nu le respectă nici pe femeile măritate.

Măritişul între creştini nu constituie câtuşi de puţin o garanţie împotriva poftelor senzuale ale ovreilor… căci nici o unire legală, nici un pact matrimonial nu este considerat, în ochii lor, ca posibil între dobitoace, – adică între toate fiinţele omeneşti, care nu sunt ovrei".

Aceleaşi relaţii există şi între stăpânii jidani şi servitoarele sau lucrătoarele creştine.

„Sa adus la lumină modul de a proceda al unui industriaş evreu, care ocupa, în atelierele sale, numeroase fete de la 14 la 16 ani. Când ele isprăveau cei doi ani de ucenicie – bineînţeles, fără să fi primit nici cea mai mică leafă, – nu puteau să obţină de la dânsul livretul de lucrătoare, la care aveau dreptul, decât cu condiţia săi sacrifice ceea ce Dumas numea „capitalul lor".

Isprăvile săvârşite în acelaşi gen de către un alt jidan, nu sunt mai puţin tipice. El exploata, singur, 1.400 războaie de ţesut în diverse localităţi ale Sileziei austriace.

Or, el însuşi se lăuda în public că a primit, în cursul anilor, în canton, vizita intimă a mai bine de o mie din lucrătoarele sale".

Dar „vinderea fecioarelor creştine şi chiar exportarea lor, – specialitate ruşinoasă, ce necinsteşte secolul nostru – aparţine numai jidovilor şi încă în mod exclusiv. Trebuie deci să le lăsăm lor toată infamia”.

„Într-un proces – ce s-a judecat în 1892 la Lemberg (capitala Poloniei austriace), – 28 de ovrei erau acuzaţi de răpire şi de traficare de tinere fete.

Aceşti mizerabili atrăseseră într-o cursă, preparată cu măiestrie, un mare număr de copile creştine, dintre care cele mai multe mergeau încă la şcoală. Ei le făgăduiseră condiţii strălucite ca să le hotărască să plece în străinătate.

Îndată ce trecură fruntaria (graniţa), fură tratate ca nişte roabe şi orice încercare de fugă fu straşnic reprimată.

Ajunse în Turcia, ele fură vândute la case de prostituţie, cu preţul de 1.000 de mărci una.

Dar, cine sunt proprietarii unor asemenea case în Turcia? Jidanii singuri şi nu alţii…

Când în sfârşit poliţia se decise să intervină, şaizeci din aceste biete fetiţe fură mântuite…

Procesul dură zece zile. El puse în lumină amănunte monstruoase. Fu clar stabilit că sute de fete tinere fuseseră târâte, de această oribilă bandă din Lemberg, în ruşine, în deznădejde, în boli şi împinse chiar până la moarte”.

Dar Cahalul interveni în proces; şi într-adevăr, „culpabilii nu fură condamnaţi decât la pedepse neînsemnate. Capul bandei, Isaac Sch…, scăpă cu un an de închisoare. Toţi ceilalţi făcură numai câteva luni de recluzie şi reîncepură sinistrul lor negoţ, – întrebuinţând însă ceva mai mult vicleşug şi lucrând cu mai mare taină”.

Şi totuşi „nici un cuvânt de dezaprobare din partea jidănimei, faţă de acest trafic atât de profund criminal! Culpabilii n-au fost nici excluşi din comunitatea ovreiască – şi nici măcar dojeniţi în Sinagogă, cel puţin pentru formă”.

Într-adevăr, prin Cahal, toţi ovreii sunt solidari. Şi te întrebi atunci cum Iehova al lor a putut să fie atât de ageamiu, să-şi ia, drept popor ales această strânsură de pezevenghi.

***

Să recapitulăm principalele răni cu care Cahalul, ca o divinitate infernală, ne izbeşte, – răni care sunt mai rele decât plăgile egiptenilor şi care decurg, mai toate, din patima de proprietate.

a) Ovreii au acaparat mai întâi comerţul şi industria, cu care ne fură şi ne înşală, – după cum prescrie Talmudul. Pe urmă, au înhăţat şi agricultura, pădurile, petrolul, şi ajutaţi de camătă, – alt procedeu talmudic – au montat bănci, trusturi şi multe alte întreprinderi jefuitoare, care le permit să sugă şi restul sevei noastre. Şi astfel ne-au răpit toate bogăţiile şi chiar toate izvoarele de existenţă.

b) Jidovii s-au servit, – ca mijloace accesorii de distrugere, – de efectele ucigătoare ale patimilor de nutriţie şi de reproducere, pe care le-au inoculat românilor. În adevăr, ei au dat bieţilor ţărani lovitura de graţie prin beţie şi prin alcoolism, – iar prin desfrâu şi prin prostituţie ne răpesc de la procreaţie femeile şi mai ales fetele, – viitoare mame, pe care le fac sterpe. Ei îndeplinesc astfel preceptul talmudic de-a extermina pe goimi şi săvârşesc un plan, conceput altă dată, dar urmat cu cerbicie până astăzi, – acela de a transforma România într-o Palestina râioasă.

Efectele patimii de dominaţie a ovreilor

Pentru ca să ne distrugă cu totul, – adică pentru ca să devină stăpâni absoluţi peste această ţară, pe care au sărăcit-o, – nu mai rămâne ovreilor decât să capete şi naturalizarea, de care sunt încă lipsiţi.
În România, evreii, consideraţi în masă, nu se bucură de drepturile de cetăţenie, pe care le cer cu multă insistenţă.

Ei însă pot ajunge să le obţină, în mod individual, adresând petiţiile lor parlamentului. Şi într-adevăr în fiecare an, Camerele, prea indulgente, încetăţenesc sute şi mii de jidovi.

Dar, pentru ca o asemenea petiţie să poată fi agreată, trebuie ca ea să fie însoţită de un certificat de onestitate relativă, – lucru greu de găsit pentru o jumătate de milion de… pungaşi şi de proxeneţi.

Şi când te gândeşti că, pentru asemenea ceată de rău-făcători, – care nu pot fi naturalizaţi, – toată jidovimea cosmopolită zbiară, de-ţi sparge urechile, cerând îndată cetăţenia!
Dar, este ceva mai mult.

Acum că li se pare că s-a apropiat împlinirea proorociei talmudice, – adică a unei împărăţii universale iudaice, – ovreii simt trebuinţa să aibă şi o ţară, adică un teritoriu, unde să-şi instaleze guvernul sau Cahalul – care, ieşit din întuneric, ar apărea la lumină, – şi unde să-şi căpătuiască şi gloata naţiei lor.
De altfel li s-a imputat că nu există ţară jidovească, în momentul de faţă şi că prin urmare, nu poate fi vorba de nici un guvern jidovesc”.

Palestina, pe care ar putea uşor să o aibă, – dată fiind starea deplorabilă a împărăţiei turceşti, – este astăzi un fel de deşert mort, care nu le convine; pe când România, cu pământul ei excesiv de fertil şi cu locuitorii ei buni, blânzi ca nişte miei şi mai ales naivi ca nişte copii, – este un fel de Eldorado care ar constitui o pradă bogată, un adevărat rai pământesc pentru poporul lui israel.

„Pentru aceasta, de vreo treizeci de ani (adică de pe la 1850), ovreii caută cu stăruinţă să-şi creeze acest centru naţional, această ţară israelită, în provinciile danubiene, astăzi regatul României”.

În 1868, treizeci de deputaţi români, având în capul lor pe preşedintele Camerei, denunţară guvernului – şi, în acelaşi timp, lumii întregi – că ovreii „încearcă să înfiinţeze în România acel stat jidovesc, care ar fi prima realizare a ideilor lor de dominaţie asupra popoarelor creştine”.

Şi deja presa întreaga din Europa repetase strigătul de disperare al poporului român: Jidovii vor să facă din România, Palestina şi din Bucureşti, noul Ierusalim”.

Se înţelege, deci, ura furioasă ce agită toată ovreimea, când se refuza iudeilor din România drepturile de cetăţenie. Este o chestie vitală ce priveşte naţia jidovească întreagă.

Dar, înainte de a vorbi de sforţările jidanilor ca să dobândească împământenirea în România, să amintim, pe scurt, procedările de care s-au servit, în alte ţări, pentru ca să ajungă la acelaşi scop.

În Franţa, ca şi în Austria şi în cele mai multe ţări din Europa, ovreii au devenit cetăţeni numai în urma unor revoluţii sângeroase.

În Algeria, ei au profitat de un război dezastruos al Franţei, ţara-mamă, pentru a câştiga aceste drepturi de cetăţenie.

În Rusia, tot în urma unui război nenorocit, ei au încercat să se emancipeze, printr-o revoluţie.

Prin urmare, pretutindeni, ovreii au tras foloase din situaţiile grele şi din nenorocirile naţiilor, sleite de războaie sau doborâte de revoluţii.

Vom întâlni aceleaşi procedări şi la noi, – căci Iuda se repetă, când un mijloc i-a reuşit o dată. Abia intraţi în ţara românească, – printr-o adevărată invazie, – jidanii voiră ca imediat sa ia frâul dominaţiei, prin drepturile de cetăţenie.

Se înţelege ce importanţă au aceste drepturi pentru Israel.

Ovreii voiesc, cu orice preţ, sa fie proprietari rurali, – adică să aibă în posesie moşiile şi domeniile.
Şi pentru ce această ambiţie?

„Fiindcă – zice Câmpineanu, primul ministru al guvernului român, într-un raport adresat tuturor curţilor europene, – proprietatea rurală joacă rolul principal în ORGANIZAŢIA POLITICĂ A ŢARII, mai ales în constituţia colegiilor electorale care numesc Senatul şi Camera deputaţilor”.

Prin urmare, dacă jidovii ar obţine drepturile de cetăţenie, este manifest că, prin aceeaşi lovitură, ar dobândi şi direcţia în alegeri. Evident că ei ar numi ovrei (sau oameni de-ai lor) ca deputaţi şi ca senatori şi, în câţiva ani, ar ajunge unicii şi supremii cârmuitori ai administraţiei, ai politicii şi ai guvernului.
România s-ar transforma pe nesimţite într-un stat ovreiesc şi scopul urmărit de Iuda ar fi atins pe deplin şi fără zgomot.

Dar, din fericire, Constituţia, pe care poporul român şi-o dăduse, se opuse în mod formal (art. 7) la săvârşirea acestei mari crime şi guvernul îi menţinu riguros dispoziţiile.

Atunci, pentru, a triumfa în contra acestei rezistenţe disperate, jidovimea făcu să intre în linie de bătaie Alianţa universală israelită.

Dar îi trebuia o pricină, pentru ca să poată interveni.

Motivul aparent fu repede găsit ovreii din Moldova ar fi suferit persecuţii din partea populaţiei!

Într-adevăr, înspăimântat de invazia torenţială şi neîncetată a acestor paraziţi şi iritat de înţepăturile lor dureroase, poporul român nu făcu decât să se scarpine. Dar, în timpul acestor aşa zise răscoale, nici un jidan nu şi-a pierdut viaţa – şi n-au murit decât doi vagabonzi care, expulzaţi din România, fură transportaţi de cealaltă parte a Dunării, – unde soldaţii turci se opuseră şi ei la intrarea acestor lifte în ţara lor şi îi aruncară în fluviu, la 2 iulie 1867.

În zadar guvernul român demonstra, prin o serioasă anchetă, că ovreii, ei înşişi au provocat mişcarea, – pretextul putea să servească. Asta era tot ceea ce căutau şefii lui Israel.

Îndată, preşedintele Alianţei, avocatul Cremieux face prin presa să răsune lumea de tânguielile şi ameninţările lui. El adresează, cu tonul cel mai dictatorial, scrisori peste scrisori, la toate guvernele din Europa, somându-le să intervină în favoarea ovreilor, – nenorocite victime ale intoleranţei româneşti, – şi să ceară emanciparea lor totală, spre a întâmpina reîntoarcerea unor asemenea persecuţii. Toate guvernele, – mai mult sau mai puţin conduse de Francmasonerie, – răspund cu deferentă că se vor ocupa serios de această afacere, – şi într-adevăr, interveniră în acest sens pe lângă autorităţile române.

Pe de altă parte, jidovul Cremieux, asistat de o alta Iudă, Montefiore, veni în România ca să lucreze chiar în localitate, pentru coreligionarii săi, – pe care-i asigură că, până într-un an, se vor bucura de toate drepturile civile şi politice.

Dar, aceste sforţări rămaseră sterile; ele se zdrobiră de rezistenţa unanimă şi disperată a naţiei române.

Ovreiul întrece în tenacitate tot ce se poate închipui. Într-adevăr, el nu încetează niciodată să-şi urmărească scopul.

Zece ani după aceste evenimente, în urma războiului din 1877-1878, a avut loc un congres la Berlin, unde s-a decis independenţa României.

La acest congres, Franţa a fost reprezentată printr-un ovrei, sau un aproape-ovrei, Waddington, – în orice caz francmason bine cunoscut, – care în numele ţării lui nu ceru decât un lucru: emanciparea ovreilor din România.

Asupra acestei chestiuni vom lăsa să vorbească un autor străin, – Drumont – ca să înlăturăm orice bănuială de părtinire.

„După tratatul din Berlin, avură loc episoade cu adevărat mişcătoare în durerea acestui popor, pe care Europa îl condamnase să dispară înaintea jidanului.

Nu era vorba să se admită numai un număr limitat de ovrei, – ci toţi ovreii cărora le-ar veni pofta să se stabilească în această ţară, în detrimentul proprietarilor pământului. După doctrina lui Waddington, orice jidan era cetăţean român.

Evreu, – sau plătit ca să servească pe evrei, – acest Waddington, în orice caz, n-a cruţat nimic pentru ca să-şi apere neamul, sau pentru ca să-şi câştige banii. El îşi urmări cauza, – care era moartea României, – cu o îndârjire adevărat jidovească.

Franţa, graţie lui, – generoasa Franţă, – juca rolul mârşav al unui jandarm, care zdrobeşte mâinile unei naţii slabe, pentru ca să permită jidanilor să introducă, cu forţa, vitriol în gâtlejul muribundei.
Brătianu, cu energia şi cu speranţa necontenit vie a adevăratului patriot, întreprinse prin Europa o călătorie asemenea cu aceea a lui Thiers, ducându-se să înduplece lumea pentru Franţa învinsă. Austria, Rusia şi Turcia recunoscură, individual, independenţa României.

În Englitera, în Italia, Brătianu găsi peste tot miniştri vânduţi ovreilor şi se izbi de o nemiloasă rezistenţă.

Waddington refuză mereu…

* *

Un alt trimis al României, d. Catargiu, nu fu mai norocos. Iată, textual, după jurnalele israelite, răspunsul cinic ce-l dădu jidanul Gambetta:

Îndemn pe guvernul vostru să se execute. Franţa nu va recunoaşte independenţa ţarii voastre până ce nu veţi acorda drepturile civile, la toţi ovreii, fără deosebire. Dl Cremieux ţine mult la aceasta. D-l Waddington, la Congresul din Berlin, a luat iniţiativa chestiei. Onoarea Franţei (!) cere ca ea să nu fie lăsată de-o parte… Eu însumi mi-am dat cuvântul lui Cremieux ca să o susţin…”

În zadar i se spunea lui Waddington: Dar întru ce această chestie, – care e întreagă de poliţie interioară, – poate să intereseze Franţa?

Libertatea cultului nu este nici ea în cauză, fiind dovedit că România e poate singura ţară din lume, unde toleranţa este mai bine practicată”.

„România, cu toate astea, scăpă pe jumătate de pericol. Un deputat republican, d. Louis Legrand, în şedinţa din 15 decembrie 1879, avu curajul să vorbească despre acest subiect, pe care toată lumea îl evita cu cea mai mare îngrijire”.

„Iată 18 luni, – zice el, – de când tratatul din Berlin a proclamat independent Statul României. Austria, Rusia şi Turcia, – cele trei puteri mai interesate să observe tratatul din Berlin, – au recunoscut imediat independenţa acestei mici naţionalităţi. Italia urmă şi ea, de curând, acest exemplu. Cer ca şi Franţa să facă tot aşa şi să lege, cu România, relaţii diplomatice regulate”.

Waddington evită, – se înţelege, – să spună adevărul şi să explice motivele care l-au făcut să lucreze astfel… De frică să nu fie demascat, el sfârşi prin a ceda.

Astfel, după un război, ce a istovit sărmana noastră ţară, jidovimea internaţională, reprezentată prin Cremieux, Gambetta şi prin omul lor de afaceri Waddington, găseşte momentul să ne pună cuţitul la gât, zicându-ne: nu veţi avea independenţa, – pentru care mii de români şi-au vărsat sângele, – dacă nu daţi drepturi de cetăţenie la toţi ovreii.

Se poate concepe o mai grozavă tâlhărie?

De atunci, jidanii au căutat, prin diverse mijloace, să aducă din nou chestia pe tapet.

Ei încercară, mai întâi, cu Francmasoneria. Dar lojele nu se populară decât cu ovrei şi, rarii români care puteau să se lase să fie prinşi, nu muşcară totuşi din undiţă.

Jidovii se forţară, de asemenea, să introducă Socialismul în ţară, dar rezultatul fu deplorabil, – după cum îl constată Bernard Lazare el însuşi.

„Un singur partid ar fi putut să propună alte soluţii sau să se opună, cel puţin, la proiecte primejdioase, – şi anume partidul socialist, dacă ar fi fost posibil în România, – dar existenţa lui era legată de emanciparea singurului proletariat român, adică a proletariatului jidănesc care, câştigând drepturi politice, ar fi putut să susţină partidul. În lipsa acestui sprijin, existenţa sa trebuia să fie nesigură, – după cum şi naşterea îi fusese artificială.

Acest partid a fost importat în România, pe la 1875, de doi revoluţionari ruşi: un ortodox, Petrof şi un jidan, Nuham Katz, care îşi luă numele de Dobrogeanu-Gherea… Cu ei s-a asociat mai întâi un ţigan, Ion Nădejde, iar mai târziu câţiva tineri, – şi prima asociaţie comunistă fu fondată. Ea n-avu alţi membri decât nişte lucrători ovrei.

Socialismul era condamnat în România să apere drepturile ovreilor, sau să dispară…” ,… şi a dispărut.

Totuşi, ovreii, ajunseră aproape să-şi atingă scopul, în 1900, în timpul unei crize financiare, ocazionată de un an cu recoltă proastă.

Atunci jidovimea din străinătate ne refuză fără milă orice credit, şi chiar ne ameninţă cu falimentul, dacă nu am fi dat imediat drepturi de cetăţean la toţi jidanii în masă.

Dar patriotismul luminat al primului-ministru D-l D. A. Sturdza scăpă România de un dezastru inevitabil. El prescrise mari economii şi făcu atâtea tăieri în buget, că a fost posibil, fără un nou împrumut, să se plătească dobânzile datoriei ce era contractată la ovrei.

La aceeaşi epocă (1904), jidovii făcură mari sforţări, dar în zadar, să provoace un război cu Bulgaria, – într-un moment când noi nu eram pregătiţi. Acest război, dacă l-am fi pierdut, ar fi servit admirabil de bine lui Israel pentru ca să-şi impună voinţa.

Nemaiavând alte resurse, jidanii recurseră la un mijloc extrem care, de altfel, le-a reuşit întotdeauna şi pretutindeni – adică la Revoluţie.

Iată în ce termeni, remarcabil de clari şi precişi, Bernard Lazare prezice acest flagel, patru ani înainte de a se fi întâmplat.

„Răzmeriţa rămâne groaza redutabilă a guvernanţilor şi a bugetivarilor români. Ei au văzut, în 1888, răscoala de la ţară; au văzut pe ţăranii răzvrătiţi, năvălind în proprietăţi, aruncând recoltele în gârle, distrugând totul în drumul lor.

Burghezimea agrarienilor şi a funcţionarilor a înăbuşit sălbatic revolta, omorând şi închizând pe insurgenţi. Dar ea nu a rezolvat astfel problema. Dacă mâine se pregăteşte să încarce cu noi impozite pe clăcaşul său, ea va reaprinde torţa. Poate dacă aduce la disperare pe jidov, dacă îl scoate din răbdări… acesta se va uni cu muncitorul câmpului şi îl va ajuta să scuture jugul. Dar, chiar dacă nu se va uni cu el, într-o zi, ŢĂRANUL ROMÂN REVOLTAT, direct sau indirect, va rezolva în România actuala chestie ovreiască, liberându-se pe el însuşi şi LIBERÂND PE JIDAN".

Nu vom face decât să menţionăm răscoala ţăranilor din 1888, asupra căreia nu avem date precise şi nu vom vorbi decât de revoluţia agrară din 1907, asupra căreia am putut culege informaţii demonstrative.

Aceste informaţii le-am luat, unele, de prin ziare; – altele, ne-au fost procurate de un ofiţer dintre cei mai distinşi, care a luat parte activă la stingerea răscoalei şi care a binevoit, după cererea noastră, să ne remită, în scris, o scurtă descriere a evenimentelor la care a asistat.

Răscoala ţărănească din 1907

Să vedem mai întâi cum a început revolta.

Răscoala a început la Flămânzi, sat lângă Botoşani, unde doi jidani bogaţi, Mochi F… şi Berman J… se certau între ei, sau se făceau că se ceartă, – ca să arendeze un domeniu imens aparţinând unui anumit Stu…

Mochi F… la început a promis ţăranilor că le va lăsa jumătate din pământ, – pe care l-a luat în arendă, – cu preţul de 25 de lei falcia (preţ ridicol de mic)… El a însărcinat chiar pe unul din oamenii săi (Constantinescu), să măsoare şi să parceleze acest pământ.

Dar, mai târziu, refuză absolut să se ţină de făgăduială şi nu mai vru să dea ţăranilor pământ – nu cu 25 de lei, – dar nici cu 100 de lei falcia"

De aici, răscoala.

Prin urmare, la început – cum trebuia un punct de plecare, – Cahalul a însărcinat pe doi din membrii săi, – cei mai considerabili prin bogăţia şi prin afacerile lor, – să pună paie peste foc,

căci el îşi preparase terenul, după cum vom vedea mai departe, minând ţara cu explozivul revoltei.

Aceşti doi jidani au aţâţat incendiul, prefăcându-se că se gâlcevesc între ei, trăgându-se chiar, unul pe altul, în judecată, – şi promiţând ţăranilor pământ ieftin. Apoi, nu se ţinură de făgăduială, ceea ce a fost de ajuns ca să provoace răzvrătirea.

Asta e tot ce dorea Cahalul.

Vom face să se remarce că asemenea manoperă a fost cu adevărat diavolească. Ea a avut ca efect să înşele pe români, făcându-i să creadă că ovreii sunt nevinovaţi, – căci la început aceştia au fost oarecum bruftuiţi de către ţăranii revoltaţi. De altfel, jidovii ştiau prea bine că nu se poate face jumări fără să se spargă ouă, – şi trebuiau să se aştepte la represaliile de care au suferit mai mult sau mai puţin.

Această revoluţie nu a fost numai o explozie de nemulţumire şi de mânie, până atunci ascunsă, a ţărănimii oprimate, – după cum vor ovreii să ne-o insinueze, – ci, a fost preparată mai dinainte.

„Se scrie din Craiova: Revolta n-a fost spontană; din contră, ea a fost organizată şi chiar bine organizată.

De mult se ţes firele răscoalei, care a ruinat atâta lume şi care a provocat o asemenea vărsare de sânge”.

Ofiţerul, despre care am vorbit, precizează şi mai mult:

La Bulbucata, un sat din judeţul Vlaşca, am aflat că cea mai mare parte din conducătorii revoltei s-au dus, foarte des, în timpul iernii, la Bucureşti. Mai mult şefii din Netoţi şi din Slăveşti au mers adeseori şi într-un chip neobişnuit, în aceeaşi vreme, la târgul ce se ţine în toate săptămânile la Alexandria, pentru ca să se întâlnească cu alţi ţărani, veniţi din sate mai mult sau mai puţin depărtate.

Astfel am ajuns la concluzia că revoltele au fost orânduite din iarnă şi că o mână criminală a intervenit, desigur, pentru aceasta”.

De altfel, asemenea concluzie este evidentă, căci revoluţia a înflăcărat în câteva zile, toată ţara şi a avut loc la o vreme când ţăranii erau, – ca să zic aşa, – în abundenţă, căci anul agricol precedent a fost din cele mai fertile.

Nu este deci nici mizeria, nici extrema nevoie, care a împins pe ţărani la revoltă.

Instigatorii – Iată acum probe că autorii răscoalei s-au servit de instigatori pentru a o ticlui şi a o face să izbucnească.

Fapt important adeseori aceşti instigatori răspândesc idei socialiste, – şi se ştie că socialismul provine din judaism (vezi mai departe).

„Nu mai este în timpul de faţă un secret pentru autorităţi, că dureroasele dezordini au fost puse la cale de către instigatori periculoşi, bine organizaţi, care au lucrat mult timp pentru a aduce evenimentele la faza acută de astăzi”.

S-a arestat „V. Dog… care, sub pretext de a încasa abonamente pentru o administraţie publică, ţinea discursuri incendiare ţăranilor”

„Primarul comunei Cornetul din Vale (Ilfov) a pus în libertate pe un instigator, care a fost prins când împărţea manifeste revoluţionare prin sate”.

În satul Ghimcea, s-a descoperit „un club de ţărani care s-a constituit la 24 octombrie 1906, când a venit în localitate I. Fior… vânzător al ziarului Gazeta Săteanului… Două zile înainte de începerea răscoalelor, ţăranii s-au cotizat..”.

„La tipografia unui ovrei, Posmantir, din Râmnicu Sărat, s-a confiscat manuscrisul unui manifest revoluţionar”.

Judecătorul de instrucţie a făcut o descindere la N. G…, corespondentul ziarului socialist România muncitoare şi a confiscat acte revoluţionare”.

S-a arestat un anume „Leopold H…, care, – sub pretext de a încasa, prin judeţ, pentru maşini de cusut vândute locuitorilor, – făcea propagandă socialistă printre ţărani”.

De altfel, se văd uneori ţărani revoltaţi cerând: „pământ şi votul universal” – revendicări curat socialiste.

Aceşti instigatori au fost aleşi, fie printre studenţi, – tineri puţin experimentaţi şi naivi, care cred tot de li se spune; fie printre oameni de meserie, – „clienţi bine cunoscuţi ai poliţiei”, – care adesea treceau drept studenţi; fie chiar printre străini, – mai ales printre basarabeni şi printre bulgari socialişti, – plătiţi de către Cahalurile din străinătate, pentru a pune foc în ţara noastră.

Studenţi – Astfel, s-au găsit într-un sat din judeţul Iaşi, în plină revoltă, trei studenţi din Basarabia, socialişti, – ceea ce va să zică fie agitatori plătiţi de ovrei, fie… prostănaci naivi.

Aceşti studenţi au fost arestaţi şi aduşi la Bucureşti unde, – din cauza lipsei unui fin conducător, – au fost puşi în libertate.

„Patru studenţi basarabeni au fost arestaţi la Podul Iloaiei, ca instigatori ai revoltei”.

„La Brâteni, în judeţul Botoşani, s-au arestat patru studenţi din Iaşi, care făceau instigări printre ţărani”.

Jandarmeria rurală din Ilfov a arestat ieri, la Costeşti, pe studenţii I. I… şi C. P… asupra cărora s-au găsit manifeste care aţâţau pe ţărani la revoltă”.

Pseudo-studenţi – Stoian Stan Şerb…, care se dădea drept student, a fost arestat la Onceşti (Vlaşca)".

„Prefectul de Vlaşca a găsit numeroase manifeste, provenind de la agenţi instigatori care treceau ca studenţi.

„În judeţul Dâmboviţa, în capul unei bande de ţărani, se găseau doi tineri, care se dădeau drept studenţi. Ei purtau decoraţii şi erau îmbrăcaţi în nişte haine care simulau un fel de uniformă. Când au fost arestaţi, s-a constatat că erau de origine din Alexandria, oraş de lângă Dunăre"

Oameni de meserie: pungaşi, vagabonzi, etc – „La Brăila, o patrulă de cavalerie a prins, în grădina Monumentului, patru instigatori, care sunt clienţi bine cunoscuţi ai poliţie.

Agenţi instigatori cutreieră satele din Romanaţi şi împing pe ţărani la revoltă".

„Sau arestat, aproape de Giurgiu, patru instigatori, M. F…, D. T…, S. C…, şi F. V…, din comuna Pietroşani, care, cutreierând satele, s-au dus până în nordul judeţului şi au împărţit peste tot manifeste revoluţionare".

Sau descoperit, de asemenea, instigatori străini, care au fost prinşi în mijlocul focului şi care, totuşi, au fost eliberaţi după puţin timp. Cahalul, fără îndoială, a intervenit viguros în favoarea lor.

Străini – în afară de Leopold H… despre care am vorbit mai sus, s-a arestat un austriac din Bucovina, care răscula pe ţăranii din valea Slănicului".

„Ţăranii (din Vâlcea) au invadat satul Câmpul Mare şi au devastat târgul. Ei aveau în capul lor cinci indivizi, printre care unul era din ţară (N. T… din comuna Dobroteasa, judeţul Olt), iar ceilalţi patru, cu toate că erau îmbrăcaţi ca sătenii din Gorj, – nici nu ştiau româneşte".

Toţi aceşti indivizi, ca să se impună sătenilor, se îmbrăcau într-un mod bizar, simulând adesea o uniformă, – care e foarte respectată de către ţăranii foşti soldaţi.

„Cu ocazia percheziţiilor făcute la şefii răsculaţilor din Moţăţei (Dolj), s-a găsit la unul din ei, Fl. Pet.. un costum complet de ofiţer. Ţăranii povesteau că P… era îmbrăcat cu această uniformă în timpul răscoalei, el le spunea că a fost investit cu gradul de ofiţer şi că a fost însărcinat de cei în drept să propage revolta".

Instigatorii împingeau pe ţărani să dea foc şi să măcelărească, spunându-le că acesta este singurul mijloc ca să dobândească pământul, pe care boierii îl stăpânesc pe nedrept.

„Rezultă din ancheta făcută în judeţ, de către parchet, în anumite sate, că cei care au împins pe ţărani la revoltă le-au spus că toate pământurile aparţin sătenilor,… că boierii stăpânesc moşiile fără nici un drept şi că singurul mijloc pentru ţărani de a le dobândi este răscoala".

Aceşti instigatori au mers până a spune ţăranilor că Regina este de partea lor şi vrea ca toate pământurile să fie împărţite între ei.

„Din comuna Cornăţelul (Ilfov), s-au trimis (ca din partea) Ministerului de Interne, mai multe imprimate, care au fost împărţite prin sate şi având următorul conţinut: Regele a murit. Regina se găseşte în capul trupelor care merg împotriva ciocoilor".

Iată unul din aceste manifeste, mai pe larg:

„Oameni buni! Regele a murit. Regina a decis ca toate pământurile să fie împărţite între ţărani. Dar ca pământurile să poată fi împărţite, trebuie ca voi să vă răsculaţi, să măcelăriţi pe proprietari şi pe arendaşi şi să le daţi foc la case. Numai astfel pământul va rămâne al vostru, – căci proprietarii şi arendaşii nu vor mai reveni niciodată.

Răsculaţi-vă astăzi chiar, – căci altfel veţi rămâne fără pământ".

Asemenea manoperă a mai fost întrebuinţată în alte două revoluţii jidoveşti:
1°. în Rusia, în timpul ultimei răscoale, când instigatori au făcut pe popor să creadă că, revoltându-se, serveşte cauza Ţarului şi a Rusiei (vezi anterior);
2°. În Franţa, pe vremea Marii Revoluţii, după cum arată istoricul Taine:
„Ei au încredinţat poporul că Regele voieşte ca toţi să fie egali, – că nu mai vrea seniori şi episcopi, nici ranguri, nici dijme şi drepturi seniorale. Astfel, aceşti oameni rătăciţi credeau că uzează de dreptul lor şi urmează voinţa Regelui."

În Auvergne, ţăranii „urmează ordine poruncitoare; ei au înştiinţare că Majestatea Sa vrea astfel.! şi totuşi ei arată mare scârbă să se poarte aşa de rău cu nişte seniori atât de buni. Insă aceasta trebuie".

La noi, ca şi în Franţa, ţăranii ascultă de un ordin, – venit, nu se ştie de unde.

Ei au jurat chiar, că nu vor începe să lucreze pământul, înainte de a îndeplini revoluţia.
„Ţăranii din Vadastra (Caracal) strigau:
„Trimişii lui Dumnezeu cutreieră satele şi toţi ţăranii trebuie săi urmeze ca să distrugă şi să dea foc".
Ţăranii din Scăeşti au vrut să omoare pe primarul lor, fiindcă acesta le-ar fi ascuns ordinul, venit pentru ca să devasteze.

Ordinul cui? – se întreabă autorul căruia îi împrumutăm aceste citate. Cine a putut să dea ordinul să prăpădească ţara?

Şi, cu toate acestea, în spiritul celor mai mulţi dintre răsculaţi a existat ideea că împlinesc o lozincă, care îi leagă şi căreia nu pot să nu se supună".

Ţăranii au jurat chiar, cu jurăminte îngrozitoare, – şi în mai multe comune din Vlaşca, după răscoală, preoţii au fost obligaţi să îi dezlege de aceste jurăminte, pentru ca să-i decidă să are câmpul.

Dar, ţăranii nici nu ştiau de ce se revoltă.

„Un proprietar din Dolj zise ţăranilor răsculaţi, – după ce s-a învoit să le dea tot ce cereau, – „în ce priveşte recolta, în loc sa-i daţi foc, mai bine luaţi-o voi; aşa, cel puţin, va servi la ceva". »

Ţăranii răspunseră: Dar atunci cum rămâne cu revuluţia?"

În judeţul Olt, un proprietar, Take C…, trăia de multă vreme la moşia sa şi era în bună înţelegere cu ţăranii.

În timpul răscoalelor, când puhoiul ajunse la dânsul, dădu de bunăvoie moşia ţăranilor şi semnă chiar un act de cesiune.

„Când aceştia erau gata să plece, unul dintre ei obiectă; dar cum rămâne cu rivuluţia, dacă lăsăm casa boierului neatinsă?

Atunci, ceilalţi, recunoscând că are dreptate, au rugat pe boier săi lase să strice măcar ceva din casă.
El le dădu voie şi ţăranii intrară sfioşi în casă, în vârful picioarelor, cu căciula în mână, ca într-o biserică şi sparseră o oglindă atârnată în perete. Astfel revoluţia fu satisfăcută".

Pentru a stimula pe cei nedecişi i-au ameninţat cu incendiul şi chiar cu moartea.

„Pe un stâlp de telegraf din comuna Fulga, s-a găsit lipit un afiş revoluţionar. Autorii acestui afiş ameninţau că vor pune foc satului, în caz când ţăranii nu se vor răscula".

„Locuitorii dintr-un sat din Râmnicu Sărat au mărturisit că au fost luaţi cu sila şi au fost amenin-ţaţi cu moartea, în caz când nu s-ar fi supus".

În timpul revoltei, s-au văzut mulţi oameni, – între alţii, un politician considerabil P. P. C…, care, de obicei, debitează ceea ce-i sugerează prietenii lui jidani, – cerând, să ne adresăm unei puteri străine, şi anume Austriei (nu Rusiei), pentru ca să vină şi să stingă focul.

Şi, lucru mai grav, o armată austriacă era gata să năvălească în nenorocita noastră ţară.

Aşa, bunăoară, chiar de la începutul răscoalei:
Austria mobilizează armata în Bucovina".

Şi, a doua zi: la graniţa Bucovinei au sosit trei regimente de soldaţi austriaci".

Dar cine a răspândit o asemenea idee, – şi cine avea interes să o răspândească? – mai cu seamă când se cunosc urmările unei ocupaţii străine, venind să înăbuşe o răscoală, – consecinţe care ar fi fost cel puţin, să acorde tuturor jidanilor drepturile de cetăţenie, atât de jinduite de jidovimea cosmopolită şi mai ales de aceea ce domneşte astăzi asupra Austro-Ungariei.

Şi numai graţie înţelepciunii şi energiei conducătorilor Statului nostru, am scăpat teferi de acest pericol mortal.

Vom termina printr-un pasaj din scrisoarea bravului ofiţer despre care am mai vorbit şi care este ca un fel de rezumat a tot ce am raportat mai sus.

„Din cercetările ce am făcut, – zice el, – rezultă că, în toate satele pe unde am trecut, ţăranii ştiau că trebuia să se răscoale, cu începere din noaptea de Sf. Toader (Sâmbătă 7 martie), până miercurea viitoare seara, – când totul trebuia să fie distrus şi exterminat; în acelaşi timp pământul trebuia să fie împărţit numai între ei.

Dar sătenii nu ştiau pentru ce trebuia să se revolte, nici de unde le venea acest ordin de zaveră. Majoritatea nu ştia nici măcar ce voia.

Mai mult decât atâta, nici un ţăran nu-şi da seama de gravitatea faptelor pe care le comiteau. Toţi erau convinşi că armata este de partea lor şi, mai ales că ea nu va trage.

Şi când au văzut că lucrările se întâmplă contrariu aşteptării lor după o slabă rezistenţă, s-au grăbit să ne întoarcă spatele.

În toate satele, pe unde am trecut, am descoperit urme de agenţi instigatori, care se dădeau drept studenţi şi promiteau ţăranilor pământ. Ei puneau să se dea foc la toate conacele ce întâlneau şi, trecând dintr-un sat într-altul, semănau peste tot jalea şi pârjolul pustiitor.

În sfârşit, la Târnavele, am reuşit să pun mâna pe doi din aceşti aşa-zişi studenţi. Unul dintre ei, care se numea Ştefan D…, era bulgar şi vorbea prost româneşte.

Venit de curând în ţară, el lucrase vara precedentă ca ucenic la maşini agricole.

Era un tânăr foarte inteligent, – sau mai bine zis foarte şiret, – bălan, cu ochi albaştri şi având o mică barbă ascuţită.

Purta o şapcă şi era îmbrăcat cu haine de lustrină neagră. Pe piept, îşi cususe două cărţi poştale cu fotografia Reginei.

Era încins cu un iatagan şi purta, pe după umăr, o ploscă cu rachiu. El impunea supunere ţăranilor şi căpătase asupra lor o autoritate enormă; când am întrebat pe mai mulţi dintre ei dacă îl recunosc, toţi mi-au răspuns cu un aer foarte respectuos: Da, este Domnul Studenţu”.

Iată şi modul cum proceda acest bandit.

Când intra într-un sat ţăranii îl ascundeau şii aduceau de băut şi de mâncare. Pe urmă, la ordinele lui – şi fără ca să-i conducă el însuşi – ei plecau ca să pună foc. Astfel, el a cauzat pagube de mai multe milioane”.

„Am vrut să ştiu, cine întrebuinţa pe aceşti agenţi instigatori şi în ce scop comiteau ei atâtea crime şi dezastre?

Ameninţai deci pe S. D… că îl împuşc şi ameninţarea mea îşi produse efect. Ochii i se umplură de lacrimi şi era gata să vorbească, – când, unul din ofiţerii care mă însoţeau, avu stângăcia să-mi spună în franţuzeşte că trebuia să-l duc viu pe acest răufăcător, la Giurgiu.

Văzui atunci imediat pe fizionomia prizonierului, care se însenină, că înţelesese conversaţia noastră; şi într-adevăr, el nu a mai vrut să-mi dea nici o deslușire şi nu am mai putut scoate nimic de la el.

Am aflat, pe urmă, că acest monstru a fost expulzat din ţară.

Trebuie să adaug că, în toate satele ce am vizitat, am găsit ziarul A., (iudeo-socialist) foarte citit de ţărani".

***

Dar cine a putut să fie autorul acestei răscoale, care a însângerat un popor şi a acoperit de ruine o ţară întreagă?

Nu sunt ţăranii, – cu toate că au fost uneltele oarbe care au săvârşit-o, – fiindcă ei nu se găseau atunci în lipsă extremă şi fiindcă răscoala, – dacă ar fi fost născută din patima de proprietate a sătenilor, – ar fi fost parţială şi nu s-ar fi generalizat aşa de repede.

Nu este partidul liberal, cum l-a insinuat nu se ştie cine, – pentru că patima de dominaţie, la un român, nu merge până să sugrume ţara, ca să-i ia cârmuirea,… mai ales că acest partid ar fi avut-o, neapărat, după un scurt timp.

Nu sunt nici ţările străine, pentru că ar fi fost absurd să aprindă la vecini un foc, care ar fi putut să se întindă pe urmă şi la ele, – iar prezenţa străinilor (bulgari, austriaci, basarabeni), printre instigatorii descoperiţi, are o altă însemnătate, asupra căreia vom reveni.

Prin urmare, cauza eficientă a acestei răscoale nu poate fi decât ovreii, – fiindcă:

1. – Singuri ei sunt conduşi de o patimă de dominaţie extraordinar de intensă, care este întărâtată de către Cahal, – adică de Statul lor, – şi este împinsă până la paroxism de către Talmud, – adică de legislaţia lor religioasă.

2. – Singuri ei simt trebuinţa absolută şi cu totul zorită, să dobândească cât mai curând drepturile de cetăţenie, ca să poată în urmă să devină proprietari rurali şi să îngenunche astfel România, – pe care vor să o transforme într-o nouă Palestină.

3. – Numai ei au avut şi au nevoie să tulbure adânc ţara, pentru ca Europa, împinsă de Cahale şi de Francmasonerie, – să se creadă obligată să intervină şi să le acorde, fără voia noastră, acele

drepturi atât de mult dorite, – care le-ar servi, după spusa lor, să se apere împotriva locuitorilor sălbatici ai barbarei Românii.

4. – Numai ei s-au servit de Revoluţie pentru ca să dobândească aceleaşi drepturi de cetăţenie în Franţa, în Austria şi în alte ţări ale Europei, – şi, acum, de curând, au încercat acelaşi mijloc ca să forţeze pe Rusia să li se supună.

Mai mult decât atât, – ei au imitat revoluţiile din Franţa şi din Rusia, până la cele mai mici amănunte, – bunăoară, spunând poporului că Regina vrea răscoala şi chiar că le-o porunceşte, – şi îmbrăcând pe instigatori cu veşminte ciudate, pentru ca să impună ţăranilor.

5. – Ei sunt cei care au aranjat mai dinainte revolta şi tot ei sunt cei ce au dat semnalul de începere.

6. – Numai ei au putut să recurgă la instigatori socialisto-anarhişti, – din ţară şi chiar din străinătate (Bulgaria, Austro-Ungaria, Rusia), – care, după cum o recunosc ei înşişi (B. Lazare), sunt în solda lui Israel.

7. – Singuri ei nutreau o ură neîmpăcată împotriva proprietarilor rurali, pe care i-au poreclit, cu pizmă, oligarhia şi care au fost mânaţi şi chiar omorâţi în timpul răscoalei; într-adevăr, aceşti proprietari, dându-şi seama de situaţie, împiedicară, prin legi, ca poporul să nu cadă în ghearele jidovilor.

8. – Numai ei şi trâmbiţaşii lor, ar fi vrut să vadă venind aici armata austriacă, ce ne-ar fi impus, desigur, suveranitatea lui Iuda.

9. – Ei înşişi sunt cei ce au prezis răscoala (B. Lezare).

10. – Şi tot ei sunt aceia care, – după ce revolta din 1907 a avortat, – s-au pus să prepare o alta noua şi au avut chiar îndrăzneala nemaipomenită să o şi anunţe prin ziarele lor….

Aceste zece motive ne dau certitudinea că ovreii sunt autorii răscoalei din 1907.

De altfel, cine alţii, – dacă nu jidovii prin Cahalele lor, – au putut să procure fondurile colosale, – care trebuie să se fi suit la zeci de milioane de lei, – fonduri necesare răsculării unui popor întreg.

Cine alţii, – dacă nu ei, – au putut plăti, cu lefuri grase, pe nenumăraţii instigatori care, în timp de mai mulţi ani, au cutreierat ţara de la un capăt la altul şi, cu mare băgare de seamă au scormonit în cenuşă tăciunele nestins al nemulţumirii poporului, – punând peste el paie.

Cine alţii, – afară de ei, – au putut cumpăra tăcerea administraţiilor de la sate, asupra conspiraţiei, – urzită, ce e drept, în taină, – dar având loc chiar sub ochii lor, – iar, după răscoală, cine a intervenit… ca instigatorii, prinşi, să fie imediat eliberaţi.

O asemenea cheltuială enormă n-a putut fi făcută de un Stat vecin, – bunăoară ca Bulgaria, – mai întâi, pentru că nu i-ar fi permis bugetul; şi al doilea, pentru că rezultatele obţinute n-ar fi compensat sacrificiile.

Prin urmare, numai Jidanii prin Cahalele lor din ţară şi din străinătate au putut să adune prin cotizaţii, bani în mare abundenţă şi săi întrebuinţeze la plăsmuirea acestei răscoale, de care depindea crearea Statului jidovesc, – adică îndeplinirea unui scop ce priveşte pe neamul întreg al lui Israel.

Revoluţia viitoare

Sub titlul Revoluţia de mâine, Facla, foaie jidano-socialistă, publică o scrisoare, scrisă de un aşa-zis ţăran, – dar al cărui jargon răspândeşte de departe o putoare nesuferită de usturoi.

Acest pseudo-ţăran se plânge mai întâi amarnic de jandarmi, pe care Iuda nu poate să-i sufere -, deoarece ei împiedică pe instigatorii săi să ajungă uşor până la adevăraţii ţărani şi să-i răscoale din nou.

Pe urmă, el prezice astfel viitorul incendiu:

„O nouă revoltă, mai îngrozitoare decât aceea din primăvara anului 1907, se pregăteşte acum în sate şi va izbucni cât de curând.

Dar „răscoala de mâine vom face-o aşa, ca nici armata să nu poată tăbărî pe noi, nici judecata să nu ne poată trimite la ocnă. Asta o cunosc astăzi toţi ţăranii şi, când se va da semnalul, toţi ştiu ce au de făcut.

Într-o noapte de vară, când clăile şi cirezile de grâu, culcate în curţile boiereşti, se vor răsfaţă în bătaia razelor de lună, – ori într-o noapte răcoroasă de toamnă, când hambarele pline, vor geme de greutatea porumbului de-abia cules, – deodată, toate armanele vor lua foc, – din toate conacele se vor înălţa vâlvătăi. Incendiul se va întinde de la conac, la conac şi de la sat, la sat, – ca şi cum o mâna nevăzuta va fi purtat prin noapte un şomoiog aprins…

Iar noi… vom privi scrumul rămas în armane şi vom tăcea.

Şi atunci vor veni cei ce ne-au stăpânit cu cruzime… şi ne vor ruga cu lacrămi de pocăinţă să ne luăm dreptatea, (vrea desigur să zică drepturile) pe care, de atâta vreme, zadarnic o cerşim.

Iată de ce gândul revoluţiei de mâine aduce nădejde în sufletele noastre, ca o făgăduinţă a mântuirei din urmă”.

Toate ziarele jidăneşti ţin isonul Faclei.

Iată, bunăoară, ce scrie Seara:

„…Şi dacă mai nădăjduiesc ovreii o îndreptare, o nădăjduiesc tocmai de la poporul acestei ţări, care va scutura odată jugul ce-l apasă de veacuri şi va da şi ovreilor drepturile, de care au fost despuiaţi de o oligarchia sălbatică şi desmetică".

În plus, P. P. C…, politicianul-trompetă al jidanilor, – într-un interviu cu un redactor al A., (foaie judeo-sodalistă), – a declarat că, viaţa noastră fiind coruptă (?), singurul leac mântuitor este revoluţia (?!)
De altfel ovreii lucrează pe capete, încercând să răscoale din nou pe ţărani. Mai multe gazete au semnalat asemenea tentative:

În mai multe judeţe, indivizi, suspecţi străbat satele, spunând sătenilor că în curând ţara va intra în război şi că, pe urmă, ţăranii vor dobândi pământ.

Se vede, prin urmare, că o nouă revoltă, mai înfiorătoare ca cea din 1907, se pregăteşte acum în sate.
Şi cine o prepară?

Desigur, cei ce au preparat-o şi pe cea precedentă.

Dar, de data asta, ei au mai întâi a face cu jandarmii, – care îi stânjenesc grozav, apoi, au luat o frică teribila de armată, care a arătat că nu glumeşte.

Atunci, ce e de făcut?

Ei bine, – zic ovreii, – ţăranii vor opera… ca un jupân care îşi pune foc la dugheană, – bineînţeles după ce a asigurat-o la o societate de creştini.

Deci; ţăranii români se vor ascunde pur şi simplu, după ce vor fi incendiat averile altor români, – şi farsa va fi jucată.

„Atunci vor veni cei ce au asuprit pe bieţii jidani şi îi vor ruga, – cu lacrimi de crocodil, – să-şi ia drepturile!

Ai, vei, ce bichirie!

Numai când te ghindeşti, simţi că perciunii tremură de plăcere;.. ai zice că se apropie îndeplinirea făgăduielii de mântuire a lui Iehova.

Dar toate astea sunt departe de a fi realizate. Şi Iuda, într-un acces de ciudă, strigă:
„Ah! dacă răscoalele din 1907 ar fi învins! Dacă barierele oraşelor ar ti fost trecute de ţărani, – dacă politicianii regelui Carol ar fi fost măturaţi ca pleava de uraganul revoluţiei victorioase, – dacă însăşi coroana de oţel de pe capul de cămătar al regelui Carol ar fi căzut în ţărână, – ce sărbătoare ar fi fost azi în aer şi ce cântece ar fi întâmpinat venirea primăverei şi aniversarea desrobirei jidăneşti… pardon, româneşti.

Da. – Ar fi fost un adevărat sabăţ.

Dar, remarcaţi că ovreii se aşteptau, în 1907, nici mai mult nici mai puţin, decât la năvălirea ţăranilor în oraşe, la masacrarea oligarchiei, – şi mai ales, la răsturnarea regelui Carol, căruia jidănimea iar fi tăiat capul, – cum a făcut altădată lui Ludovic al XVI-lea.

Dar un proverb românesc zice: „socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg".

Şi de aceea Iuda a rămas plouat, şi în acelaşi timp a şi turbat, – căci îşi răzbună astăzi, acoperind de ultragii pe Majestatea Sa Regele României.

„Iată, au trecut şase ani de la răscoalele din 1907, – adică de la represia groaznică a Brătienilor, – de la execuţiile sumare, de la ororile inutile, de la asasinarea în masă a celor 11.000 de ţărani… În anul acesta (1913)… când tenia regală, lungă de 46 ani de domnie, ne-a arătat că nu e în stare decât să ne sugă… Când boala latentă a oligarhiei, altoită pe mizeria poporului, a supurat în chestia ignobilă a Silistrei… ar fi trebuit să ne întoarcem către 1907.

Anul 1913 ne pedepseşte… fiindcă revoluţia poporului a fost înfrântă,… fiindcă peste liniştea de moarte a satelor s-au întins pretutindeni ventuzele caracatiţei brătieniste şi gura lacomă a Molohului regal, – fiindcă nu am avut atunci nici destulă putere ca să învingem (?!), nici destul curaj (mai ales) ca să murim până la unul sub ploaia de gloanţe a soldatului român, – pentru că am fost laşi şi netrebnici (te cred), – şi pentru că n-am ştiut să ardem în focul celui din urmă patul de grâu şi al ultimului conac boieresc, hoitul clasei parazitare care ne guvernează".

Dar pentru a-şi vărsa toată mânia neputincioasă, ce clocoteşte în sufletul lor, de când cu chixul din 1907, – jidanii recurg chiar la escatologie.

Regele, – venerat ca un părinte mult iubit de poporul românesc, care-i datoreşte renaşterea, – acest Rege, admirabil de înţelepciune, pe care străinătatea ni-l invidiază, – este târât în noroi de o şleahtă de Iude infame şi nobila sa efigie, ce ne inspira la toţi cel mai profund respect, e mânjită pe frunte, – în Facla, – cu cifre roşii, ca trase cu sânge şi desenând numărul 1907.

Pe o altă pagină se vede un par, la capătul căruia se afla figura Regelui şi la piciorul căruia urinează doi diplomaţi, îmbrăcaţi ca nişte ciocli, – pe când puţin mai departe, se goleşte un butoi plin cu excremente, al cărui conţinut este îndreptat şi el înspre parul regal. În josul acestei pagini se găseşte legenda următoare: „…. Toţi diplomaţii Europei îşi fac azi treburile şi necesităţile inexorabile la picioarele ţării şi sub nasul regelui Carol".

Fără comentarii!

Obrăznicia grosolană a jidanilor nu mai are margini şi ar trebui ca autorităţile să intervină energic, pentru ca asemenea sacrilegii infame să înceteze odată pentru totdeauna.

După Regele, în acelaşi număr al Faclei, sunt insultaţi trei oameni, – şi numai trei:

- unul, este L L Brătianu care, ca ministru, a dirijat represaliile din 1907,… a inventat pe afurisiţii de jandarmi rurali,… şi, în plus, este fiul marelui om, căruia îi datorăm scăparea din primejdia mortală unde voia să ne afunde Tratatul din Berlin;

- ceilalţi doi, – Cuza şi Iorga, – sunt nişte bieţi profesori universitari, care n-au nici o putere în ţară, – … dar care s-au semnalat răzbunării jidoveşti prin faptul că sunt adevăraţii apărători ai ţărănimii şi, mai ales, pentru că… trec drept capii antisemitismului din România.

Dar să nu ni se pară glumă!

Ameninţările repetate ale jidanilor se vor îndeplini, – şi încă cu vârf şi îndesat, – dacă nu vom avea ochii în patru asupra uneltirilor lor revoluţionare, atât la ţară cât şi în oraşe.

Ultimul război

Dar iată că izbucneşte diferendul bulgaro-român.

Natural, că întotdeauna jidanii au încercat să profite de greutăţile prin care trece ţara, pentru ca să ne pună cuţitul la gât. Ei o mărturisesc chiar fără de ruşine:

„Câtă vreme va exista o chestie ovreiască în România, ea va forma partea vulnerabilă a ţării şi i se va ridica în drum, – fără ca ovreii din ţară să se amestece, tocmai în momente de grea cumpănă".

În acelaşi timp, toată jidănimea din străinătate a început să urle, somând pe Europa să intervină în favoarea ovreilor din România.

Sau văzut astfel apărând articolele lui Luzatti, fost prim-ministru circumcis al Italiei, publicate în „Corriere della Sera"; acele ale lui P. Nathan, de la „Berliner Tageblatt", – acele ale lui Clemenceau, fost prim-ministru al Franţei, francmason de marcă şi stipendiat de Iuda articole publicate în „L'Homme libre"; articolele din „Moniing-Post", din „Daily Telegraph",… acele din „Neue Freie Presse", din „Pester Lloyd", din „Napii" şi din „Hirlapii" ungureşti etc.,

Într-un cuvânt, toate Cahalele din Europa au sărit de-o şchioapă, la ţipetele de ananghie ale jidanilor de aici.

Dar dificultatea, pe care contase atât de mult jidovimea, s-a schimbat curând într-un triumf pentru ţara românească.

Cahalele dăduseră deci greş.

Dar, nu face nimic. Jidanii din România îşi schimbară imediat tactica.

Îndată ce văzură că nu va fi război şi că totul se va rezuma într-un fel de paradă inofensivă, – toţi jidănaşii fură cuprinşi de un entuziasm extraordinar (îngrămădindu-se totuşi la partea sedentară a oştirii)… toţi hahamii simţiră gâdilituri la limbă şi expectorară discursuri patriotico-izboinice,… toate balabustele scoaseră din buzunarele lor soioase, un „cinci-parale" şi-l dădură, cu gesturi de miliardare risipitoare, altor jidani care scriu la gazetă şi care le-au trecut pe toate la nemurire, murdărind coloanele ziarelor, – ce din cauza asta nu se mai puteau citi, – cu greţoasele lor nume.

Dar pentru ca cititorul să-şi dea seama de ce specie de soldaţi procură României Iuda, vom cita numai faptele următoare:

1. Raportul unui căpitan către colonelul său.

Am onoarea de a vă raporta că, reţinând la cazarmă, pentru ca să facă gardă, mai mulţi soldaţi, între care şi pe Gold… Iţic, acesta a crezut necesar să intervină pe lângă medicul regimentului pentru ca să fie dispensat. Şi, în adevăr, a fost scutit de orice serviciu timp de 5 zile, – dar nu s-a indicat diagnosticul bolii care a încuviinţat scutirea.

Acest soldat, – care n-a fost dispensat ca debil de comisia de recrutare şi n-a fost prezentat ca slăbănog la contravizită, – care, în plus, n-a dat nici un semn de debilitate de când este în serviciu, – acest soldat a obţinut de la medicul militar suma de 76 de zile de scutire, dintre care cele mai multe cu dreptul de a sta acasă.

Afară de aceasta, când la 4 iulie trebuia să facă 2 zile de închisoare, acest soldat a fost iarăşi scutit de pedeapsă, sub pretext că închisoarea e murdară…

Adaug aici foile de scutire şi de infirmerie:
13 Noiembrie, scutit de serviciu în timp de 48 ore.
17 Noiembrie, scutire de 5 zile; în această vreme va sta acasă.
22 Noiembrie, scutire de 3 zile; va sta acasă.
7 Ianuarie, scutire de 4 zile; va sta acasă.
20 Februarie, scutire de 5 zile.
25 Februarie, scutire de 5 zile; va rămâne acasă.
2 Martie, scutire de 4 zile; va sta acasă
6 Martie, scutire de 4 zile.
12 Martie, scutire de 4 zile; va rămâne acasă.
15 Aprilie, scutire de 3 zile; va sta acasă.
21 Aprilie, scutire de 5 zile.
29 Aprilie, scutire de 3 zile; va rămâne acasă.
4 Iunie, intrat la infirmerie şi scutit de concentrare şi de gardă până la 28 iunie.
9 Iulie, scutire de 5 zile.
Total: 76 zile.
Comandantul companiei (ss) X

2. În acelaşi corp de armată, un alt jidan, Iţic W. Leib… a luat, de la acelaşi medic ca precedentul, 270 zile de concediu într-un an. Chemat la concentrare, el se mulţumi să trimită la regiment un certificat de la medicul cu pricina. Dar colonelul bănuind că are a face cu un certificat de complezenţă, trimise la ovrei un alt medic, care-l găsi perfect sănătos şi constată, în plus, că nu fusese niciodată bolnav, – ceea ce avu ca urmare că primul confrate, care se arătase prea îndatoritor, fu trimis la închisoare.

Vom mai aduce, ca specimen, un rezumat din tabloul percepţiei fiscale din Târgu-Neamţ, în ceea ce priveşte dispăruţii, care datoresc taxe militare pe anii 1900-1911.

Aceşti dispăruţi, – sau mai bine zis aceşti ascunşi, – sunt în număr de 293, dintre care 248 sunt jidani.

Lista începe cu numele belicioase de:
Beriş Iosub Leiba fiul lui Şmil şi al Malchei;
Iancu Iosub Minei fiul lui Avrum şi al Dvoirei;
Şmil Şmil Iţic fiul lui Bercu şi al Rifchei şi se continuă astfel, pe 5 pagini ale ziarului oficial, până la sfârşit, trecând prin poreclele fermecătoare de: Şloim Şloim, – Şulăm Iţic, – David Bercu, – Iţic Burăh, – Ştrul Naftulea – neuitatul Aron Ghidate etc., etc.

Iată deci ce valorează, ca soldaţi, cei ce ne pretind, – cu ameninţări şi chiar cu acte de violenţă, – drepturi de cetăţean.

Concluzii practice

Am trecut în revistă o parte din efectele Cahalelor talmudice, – restul formând Francmasoneria, care va fi studiată în capitolul următor, – şi am constatat că faptele rele ale acestei organizaţii periculoase se rezumă la:
1° – în spoliaţii datorită patimei de proprietate;
2° – în revoluţii sângeroase ce ţin de patima de dominaţie.

Dar, o chestiune capitală se pune pentru noi, românii:

Ce trebuie să facem cu aceşti oaspeţi nepoftiţi care, hodoronc-tronc, s-au instalat în ţară, – sau mai bine zis cu aceşti paraziţi răufăcători care sunt în acelaşi timp şi hop şi asasini?

Putem oare să-i exterminăm, – cum bunăoară se ucid ploşniţele?

Acesta ar fi mijlocul cel mai simplu şi cel mai comod de a scăpa repede de ei, – mijloc care ar fi chiar licit, dacă am urma legile Talmudului.

Dar nu! – nu trebuie nici chiar să ne gândim la aşa ceva,… căci suntem creştini, – creştini, atât de urâţi de jidovi!

Trebuie chiar să uităm răzbunarea, – patimă sine qua non a unui bun haham, – pentru jafurile şi omorurile comise sau cauzate de jidani.

Mai mult! trebuie să iubim pe ovrei şi să le facem bine, – pentru că avem ca învăţător pe Hristos, – izvorul iubirii eterne, – care în înţelepciunea Sa dumnezeiască ne-a zis: Iubiţii pe vrăjmaşii voştri,… faceţi bine celor ce vă urăsc”.

Trebuie deci să-i iubim pe aceşti fraţi rătăciţi.

Trebuie chiar să-i iubim cu iubirea unui părinte, căci iubirea părintească este sentimentul instinctiv cel mai intens şi cel mai milostiv pe care oamenii pot să-l aibă.

În consecinţă, să ne întrebăm ce ar face un tată, foarte indulgent, care ar avea înaintea sa pe fiul său, mult iubit,… dar plin de vicii?

Ei bine, acest tată va trebui, mai întâi, să arate fiului răul ce îşi cauzează lui însuşi şi altora, prin purtarea sa vicioasă.

În acelaşi timp va trebui să suprime acestuia mijloacele cu care-şi satisface impulsiile sale pătimaşe.
Prin urmare, datoria noastră este:

1° Să spunem ovreilor răul imens ce şi-l fac lor şi, mai ales, ni-l fac noua prin Cahale, – pe care, de altfel, guvernul ar trebui să le distrugă cu totul, smulgându-le din rădăcină, – aşa cum au încercat să facă ruşii,… dar din nenorocire printr-o procedare defectuoasă.

Este de crezut că, văzându-se descoperiţi, aceşti fraţi ai „apostolilor" lui Hristos, se vor ruşina de ei înşişi şi se vor lepăda în mod sincer de infamul Talmud, care-i transformă în furi şi în ucigaşi.

Atunci, – nemaifiind sub imperiul patimilor de proprietate şi de dominaţie, excitate la un grad superlativ de legislaţia lor religioasă, – şi fiind scăpaţi şi de Cahal, care-i organizează într-o bandă de răufăcători, – jidanii nu vor mai fi periculoşi pentru noi şi îi vom putea primi cu braţele deschise, – după cum facem cu orice străin, cumsecade.

2° Dar, pentru a ajunge la acest sfârşit, mai trebuie să suprimăm ovreilor noştri orice mijloc de satisfacere a patimilor de proprietate şi de dominaţie, – bineînţeles având şi ochii în patru aşa ca să piară pofta junilor circumcişi să mai necinstească fete de român. Pentru aceasta trebuie:

a) ca jidanii să ne dea îndărăt tot ce ne-au furat, – lucru foarte greu de obţinut; – în urmă să-i eliminăm din economia noastră, după cum se exprimă profesorul A. C. Cuza, neîmprumutând niciodată bani jidoveşti, – nici pentru trebuinţele particularilor, nici mai ales pentru acelea ale ţării, – şi reluând, printr-o muncă fără preget şi printr-o perseverenţă tenace, comerţul, industria, agricultura, pădurile, petrolul,… şi toate celelalte bunuri ce ei ni le-au luat cu japca;
b) mai trebuie ca, – până când s-or îndrepta, – să nu-i facem stăpâni peste noi, dându-le încetăţenirea, pe care patima lor de dominare o reclamă cu atâta insistenţă, – după cum un tată foarte înţelept trebuie să nu-şi lase autoritatea pe mâinile fiului său, încă vicios.
Şi iată în ce chip i-am face pe jidani stăpânii noştri dacă le-am îndeplini dorinţa: După ultimul recensământ, populaţia totală a României este de 7.248.061 locuitori, – dintre care 5.918.928 stau la ţară şi 1.329.133 în oraşe. Ovreii, în număr de vreo 400.000, se găsesc printre locuitorii oraşelor şi chiar cer tocmai drepturile de orăşean, adică drepturi de cetăţenie plenară, completă, absolută.
Or ţăranii, – adică imensa majoritate a poporului român, – nu se bucură încă de drepturile pe care le pretind jidanii, – străini, veniţi de ieri. Într-adevăr, ţăranii n-au decât drepturi restrânse; ei nu pot să aleagă un deputat decât prin delegaţi şi sunt cu totul lipsiţi de a participa la alegerea pentru Senat; în plus, ei sunt supuşi la anumite restricţii ale dreptului de proprietate de care sunt scutiţi orăşenii.
Va trebui deci să se dea mai întâi ţăranilor români drepturi integrale, totale, – şi pe urmă să te gândeşti la pleava judaică.

Altfel, ar fi să ne sinucidem; ar fi să reînnoim nebunia ce a făcuto Franţa în Algeria, acordând ovreilor drepturi, ce nu le aveau naţionalii.

Dar, mai e încă ceva!

Dând drepturi jidanilor, – mai înainte ca ţăranii români să fie emancipaţi de tutelă, – cădem pe proporţia groaznică de un jidan pentru doi români.
Se înţelege, cât de colo, ce armă formidabilă am procura noi înşine jidovilor, – aceşti străini putrezi de vicii, – pentru ca să ne poată da lovitura de moarte!
Şi nu trebuie să ne înduioşăm de chelălăitul „pumuntenilor" care se plâng că n-au protecţie, căci e de-ajuns ca un jidănaş de aici, – ferească Dumnezeu, – să strănute, ca toată jidovimea, din lumea întreagă, să ţipe într-un glas: Gewalt! şi să poruncească guvernelor francmasone să intervină.
Şi nici nu trebuie să ne pese de lăfăielile şi de răţoielile ovreilor, că fac armată, – ba chiar că au mers la război, – şi că prin urmare, li se cuvine să aibă drepturi ca orice român.
Ei, şi dacă fac armata? – şi dacă au fost la război?
Au făcut-o pentru propriul lor interes; au făcut-o pentru ca să-şi apere prăzile adunate jefuind pe români, – prăzi pe care alţi bandiţi, ca bulgarii, ar fi putut uşor să pună mâna.
Şi de unde până unde, făcând armata, şloimii capătă şi vrednicia ca să fie cetăţeni?
Pentru ca cititorul să-şi dea bine seama de cum stau lucrurile în realitate, să-i expunem situaţia printr-o parabolă:
O văduvă, care avea zece feciori, vede într-o zi intrând în curte, un cerşetor ce venise să ceară un codru de pâine şi, făcându-i-se milă de el, îi dă de mâncare şi îi îngăduie chiar să se culce într-un colţ după uşă.
Dar cerşetorul, fiind hoţ, a înşelat pe băieţii bătrânei… ba chiar a furat şi acesteia multe lucruri de prin casă.
Într-o noapte, iată că vin tâlharii.
Sar toţi flăcăii babei,… se face că sare şi cerşetorul, care însă, fricos din fire, se ascunde după casă… şi, în sfârşit tâlharii sunt puşi pe goană.
Ei bine, – ce cap credeţi că a făcut bătrâna, când a doua zi de-dimineaţă, se pomeneşte cu cerşetorul, – care până atunci fusese tolerat de milă, de silă, şi care dârdâise de teamă că tâlharii o să-i ia ceea ce el şterpelise de la binefăcătorii săi, – că vine, cu obrăznicie, să-i pretindă, – sub cuvânt că a luat şi el parte la încăierare, – să-l pună în capul bucatelor,… săi dea pe mână cheia de la lada cu bani şi… să aibă dreptul să se amestece în afacerile casei, – drept pe care opt din băieţii babei nu-l căpătaseră încă, nefiind vârstnici.

Trebuie notat că a încetăţeni acum câteva mii de jidani – sub pretext că au luat parte la mobilizare, – este a face peşcheş bietei ţări atâţia viitori proprietari de moşii circumcişi.
Şi dacă ne raportam la ce s-a petrecut în Galiţia, – unde, în 13 ani, numărul proprietarilor rurali evrei a crescut, de la 38 la 680 (vezi anterior), – România va putea, peste vreo zece ani, să-şi schimbe numele în Palestina.
Şi să nu se uite că dacă Domnitorul Cuza a putut să smulgă din mâinile grecilor moşiile pe care aceştia le acaparaseră, va fi imposibil oricui să mai scoată vreodată, din ghearele jidovilor, ceea ce ei au înhăţat.
Unde mai pui că toate aceste vipere împământenite vor putea să se ducă la sate, nesupărate de nimeni, – nici chiar de jandarmii rurali, – şi vor aţâţa acolo, în voie, o nouă răscoală ţărănească.

De altminteri, dacă se întâmplă nenorocirea ca ovreii militari să fie încetăţeniţi… s-a sfârşit cu ţara românească.
Finis Romaniae!

Prin urmare, cel puţin de aici înainte, va trebui să nu se mai împartă la jidani drepturile de cetăţenie cu atâta dărnicie, – mai mult decât stupidă, – cum s-a făcut până acum.

Prin urmare, aceia care, – ministru, senator, sau deputat, – va contribui la naturalizarea unui jidan, este un trădător, un vânzător de ţară şi comite crima de lése-naţiune.

Îl vom excomunica şi-l vom afurisi, – pe acest rău român, – cu următorul blestem înfricoşător, scos din Cheremul talmudic:

Răni adânci, boale lungi şi înspăimântătoare să vină asupra lui.

Să fie supt, până la măduva oaselor, de jidani şi, odată sărac şi căzut în mizerie, să fie vândut de aceşti jidani, – ca un simplu ţăran din Galiţia, – altor jidani, care să-l hrănească cu scârnăvii ce produc moartea.

Să lucreze toată viaţa şi până la istovire, ca un rob, pentru ca să îmbogăţească pe jidani; iar aceştia să nu aibă deloc milă de el, – după cum n-au avut milă de cei 11.000 bieţi ţărani, pe care i-au împins la răscoală şi pe care în urmă i-au lăsat să-i omoare armata, în locul lor.

Copilaşul său, frumos ca un îngeraş, să fie răstignit de jidovi, – care să-i scoată tot sângele, înţepându-l cu groaznice piroane ascuţite.

Fetiţa adorabilă, sau surioara scumpă şi mult iubită, să fie necinstită de un tăiat împrejur şi, în urmă, acest jidan sau un altul, să o închidă într-un bordel sau să o trimită să moară de deznădejde la Shanghai sau la Buenos-Aires, – ca sute şi mii de copile de ţărani români.

Nevasta sa să fie dată altora şi, când dânsul va muri, alţii să se aplece peste dânsa.

Să cadă şi să nu se mai scoale.

Să nu fie îngropat în cimitirul creştin.

Acest blestem să cadă pe răul român şi pe tot neamul lui.

Iar Dumnezeu să verse pacea şi binecuvântarea Sa peste mine şi peste întreg poporul românesc. Amin.

Înainte de a sfârşi acest capitol, să ne fie îngăduit să adăugam aici o analogie medicală.

Poporul român poate fi comparat cu un copil care a rezistat uşor la boli febrile, cu invazia bruscă şi tumultuoasă, ca vărsatul, pojarul, scarlatina etc… Şi în adevăr, el a ieşit învingător în toate atacurile furioase ale barbarilor, ale turcilor, ale tătarilor, ale ungurilor, ale grecilor, etc.

Dar când băiatul ajunse la vârsta de 21 de ani, el fu pătruns încetul cu încetul de o boală teribilă, cu început insidios şi cu mers cronic, adică de tuberculoză, – care pentru poporul român este reprezentată de jidani.

Dacă scapă de această mortală lovitură, va ajunge fără greutate la o vârstă foarte înaintată.

Către un asemenea sfârşit trebuie să aspire orice bun român, cu atât mai mult că din toate părţile încep să se audă clopotele funebre ale înmormântării împărăţiei lui Israel, care, – mai puţin favorizată de soartă ca cea a lui Mahomet, – a murit în stare de foetus, adică înainte de a se naşte,… îndată ce s-a dat de gol.

De altfel, să fim mândri că suntem, cu ruşii, singurele popoare din Europa, care au înţeles vicleşugul lui Iuda şi îi rezistă cu înverşunare.

Capitol din lucrarea profesorului dr. Nicolae C. Paulescu (1869-1931) “SPITALUL, CORANUL, TALMUDUL, KAHALUL ŞI FRANCMASONERIA“